ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Wars\Star Wars - Boba Fet 4 - Hand E. - Loveny.pdb

PDB Name: Star Wars-Boba Fet 4-Lovený
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.5.2007
Modification Date: 22.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ELIZABETH HAND
STAR WARS - BOBA FETT 4
LOVENÝ

Kapitola 1

Někteří lidé věří, že je vesmír prázdný. Otec Boby Fetta, Jango Fett, byl jedním z nich.

„Vesmír je prázdnota," říkal svému synovi. „A prázdnota je neužitečná, dokud není naplněna prací, energií, lidmi nebo loděmi. Dobrý nájemný lovec se někdy může zdát neviditelný. Ale ví, jak využít prostor kolem sebe. A když ho využívá, ten prostor prázdný není."

Boba si nikdy nemyslel, že je vesmír prázdný. Když pozoroval vesmír kolem své lodi, Slave I, myslel si, že vesmír je plný, skvělý a krásný. Všude byly planety a hvězdy. Viděl vzdálené záblesky zelené nebo zlaté nebo červené, které ukazovaly mlhoviny, galaxie nebo dokonce velké vesmírné lodě.

Přesto s otcem v jedné věci souhlasil. Nezáleželo na tom, co mezigalaktický prostor byl. Boba věděl, že toho bude muset udělat ještě hodně.

„Přibližovací vzdálenost," informoval ho chladný hlas palubního počítače. „Blížíme se k Tatooinu."

Boba se naklonil dopředu. Ruce se mu rozběhly po ovladačích pilotní konzole. Prsty ťukaly do tlačítek, přepínačů a dotykových senzorů. Usmál se.

Byl součástí komplexního prostoru uvnitř lodi. Jeho lodi, po tom, co jeho otec zemřel. Jen před pár dny na planetě Aargau získal Slave I zpět od Aurry Sing, známé nájemné lovkyně, která mu ho ukradla.

Aargau byl bankovní svět galaxie. Tam také Boba získal to, co zbylo z otcova jmění – dost na to, aby loď dovybavil na cestu.

„Odhadovaný čas přistání 01200 mesarků," řekl počítač. „Pronikáme atmosférou Tatooinu." Tatooine.

Boba Fett se zadíval na planetu pod sebou. Byla to velká koule barvy kosti s občasnými pruhy tmavě hnědé a bílé. V dálce oranžově žhnuly dvě tatooinská slunce. Byly jako démonické oči, oplácející Bobův pohled.

Ne, vesmír nebyl prázdný.

Sklonil se a zadal příkaz na ovládacím panelu. Slave I s těžkým řevem zajel do tatooinské atmosféry. Loď se řítila k povrchu planety. Dvojhvězda se zmenšovala a zmatněla. Ale zůstávala hrozivou. Boba se s úšklebkem zadíval na pouštní svět.

Tohle určitě není místo, kde by člověk chtěl strávit hodně času, pomyslel si.

Písečné bouře, oceány písečných dun, vyprahlé kaňony, zavlažovací farmy a neúprosné horko. Z toho co Boba o Tatooinu slyšel, to tam vůbec nebylo pěkné.

Tak proč tam vlastně letím?

Boba se ušklíbl. Na tuto otázku odpověď znal.

Jeho otec, Jango, byl zabit Jedim Macem Winduem. Ale jako jeden z nejlepších nájemných lovců v galaxii (podle Boby ten nejlepší) věděl, že může o život přijít každý den.

A svého syna miloval. Aby ho připravil na to nejhorší, co se může stát, mu Jango nechal knihu. V ní byly informace, rady a povzbuzení. Všechno bylo psáno slovy Bobova otce. Někdy mu kniha i ukazovala jeho obraz.

„Hlídej si tu knihu," řekl Jangův hlas, když knihu Boba otevřel. „Nechávej ji zavřenou. Otevírej ji jen, když ji budeš potřebovat. Pak ti pomůže. Není v ní příběh, ale Cesta. Jdi po ní a jednoho dne se staneš velkým nájemným lovcem, Bobo."

To si Boba přál ze všeho nejvíc. Být skvělým nájemným lovcem, jako byl jeho otec. Věděl, že by na něj byl Jango pyšný.

Občas, když si pozdě v noci knihu prohlížel, předstíral, že je jeho otec stále někde naživu.

Ale to nikdy netrvalo dlouho.

Teď měl knihu v kapse. Nepotřeboval se do ní podívat. Věděl, že rada, která v ní je, se týká Tatooinu.

„Pro znalosti musíš k Jabbovi," říkala kniha. „Nedá ti je. Musíš si je vzít."

Jabba Hutt! Jeden z nejznámějších gangsterů a zločineckých lordů! A nejslavnější a nejnechutnější tatooinský obyvatel.

Jabba byl ten důvod, proč Boba přistává na téhle pusté planetě.

Boba už našel Tyranuse. A nakonec kvůli tomu skončil na Aargau. Tyranus si zvolil Janga Fetta jako matriku pro

republikovou armádu klonů.
Ale Tyranus také byl hrabětem Dooku, který vedl Separatisty, nepřátele Republiky.
A věděl to pouze Boba.
Ve znalostech je síla, říkával mu otec. Ale i síla znalostí může být omezená.
Pro znalosti musíš k Jabbovi. Nedá ti je. Musíš si je vzít.
Boba utekl před Aurrou Sing a z Aargau, ale k přežití potřeboval víc kreditů. Potřeboval víc síly. Potřeboval víc znalostí. Zhluboka se nadechl a zadal do počítače koordináty města Mos Espa, které bylo uspěchaným tatooinským vesmírným přístavem.
„Připravit se na přistání," řekl lodi a sobě.
Boba si to nechtěl připustit, ale potřeboval Jabbu Hutta.

Kapitola 2
„Planety jsou jako lidé," říkával Bobův otec. „Všechny mají individuální osobnosti."
Tehdy to Bobovi nedávalo smysl.
Potom zjistil, že to je pravda.
Kamino, jeho domovský svět bylo šedé, ponuré a pokryté mraky, splachováno měsíce trvajícími dešti. Kaminoané byly jako jejich planeta. Chladní a zdánlivě neměnní, dobře vychovaní, ale posedlí přesným vedením. Byli to vynikající dozorci nad budováním klonové armády.
Aargau, obsazená Intergalaktickým Bankovním Klanem, byla na povrchu striktně podřízená pevnému řádu, ale pod tím se nacházel chaos Podměstí. Tam se mohlo stát cokoli.
A Tatooine?
Jak se Slave I naklonil, sledoval Boba přístav dole. Byla to směsice kopulí, pěkných věží a gamblerských minaretů. Viděl dlouhá nízká skladiště a rezavé trny starých kontrolních věží vesmírné dopravy. Viděl závodní dráhy, kolosea a bazary. Největší z nich byla obrovská Aréna Citadela. Tam startovaly kluzáky svůj pouštní závod.
Všechno bylo pokryté slabou vrstvou prachu. Domy v Mos Espě vypadaly, jako by se soukaly z pouště jako gigantičtí červi a pak zkolabovali a už nemohli dál. Za hranicemi přístavu se rozprostíralo široké Dunové moře, písečná a prašná pustina s větrem ošlehanými skalami.
Pokud má Tatooine svou osobnost, pomyslel si Boba nevesele, je pěkně zamotaná.
Slave I pomalu přelétával nad sítí doků. Odtud vypadaly jako krátery ježící se dozorci a opravářským vybavením. Kolem se jako mravenci hemžili droidi. Boba se díval dolů a snažil se určit, který dok bude nejbezpečnější. Zbylo mu sotva dost kreditů na zaplacení přistání a už vůbec žádné na doplnění paliva. Na setkání s Jabbou Huttem mu nic nezbylo.
Co by dělal otec?
Pak dostal nápad.
Nasadil si otcovu mandalorianskou helmu, která mu, jak si s pýchou uvědomil, seděla lépe než před pád měsíci. Ucítil závan tepla, jak si oční senzory helmy prohlédly jeho sítnici a potom uklidňující zahučení, jak ho interaktivní systém poznal.
Zapátral v paměti Slave I, aby zjistil umístění doku, ve kterém byl Jango Fett posledně.
Navigační počítač ho informoval, že to byl dok patřící Mentisi Qinxovi.
Boba zadal koordináty a opřel se v sedadle. Loď se klidně naklonila. Začala klesat do změti zchátralých věží obklopujících velký a velmi otlučený dok.
Boba se usmál a poupravil si helmu. Ujistil se, že má knihu v kapse. Po pár minutách Slave I bezpečně přistál v Mos Espě.
Dokázal to. Ale byl to jen začátek.
Musel najít Jabbu.
Rozhodl se, že alespoň napoprvé si helmu nechá. Tak si nikdo neuvědomí, kolik je mu vlastně let. Na sobě měl standardní mandalorianský oblek – šedomodrou tuniku a kalhoty, tmavou košili a vysoké černé boty. S helmou mohl být považován za někoho menší postavy. A to klidně mrlssijským fyzikem, bimmských obchodníkem nebo sullustanským pilotem.
Nikdo nemohl vědět, že je jen dítě.
Pročistil si hrdlo a vystoupil z lodi.
Tatooinský vzduch ho udeřil jako pěst. Horký, suchý, plný kamínků a prachu, které navzdory helmě, cítil na jazyku. O pár metrů dál uháněl pod jinou lodí malý servisní droid. Všude kolem bylo roztroušené nářadí a palivové potrubí. Boba se rozhlédl po někom, kdo by se mu věnoval a svým postojem vyjadřoval sebedůvěru.
„Pane!" pozdravil ho uhlazený hlas. „Jango Fett, je to tak?"
Blížila se k němu zářící postava – stříbřitě plátovaný administrativní droid 3D-4X. Jeho tupá válcovitá hlava se otáčela, jak přejížděl pohledem z Boby na Slave I.
„Fett, správně," řekl Boba. Pocítil malou vlnu úlevy. Droida oklame snáz než člověka nebo jinou bytost. „Potřebuji si tu na chvíli nechat loď."
„Velmi dobře, velmi dobře," řekl droid. Zarazil se. Boba z jeho komunikačního transmitéru slyšel zkomolený proud slabik. Za chvilku se k němu droid otočil. „Pan Qinx si přeje, abych vám připomněl, že na vašem účtu je nevyrovnaný dluh."
Boba polkl. Pod helmou cítil, jak jeho výraz tuhne. Zhluboka se nadechl, narovnal ramena a řekl: „Jsem si toho vědom. Tady – "Boba vytáhl kreditový čip, na kterém byl zbytek otcova jmění. Droid ho proskenoval a zatočil hlavou.

„To nestačí.“
„To si také uvědomuji,“ řekl Boba rychle. Byl rád, že droid nevidí jeho obličej. „Informuj prosím svého pána, že jdu na soukromou audienci k Jabbu Huttovi ohledně jednoho starého obchodu. Poté, co se s Jabbou setkám, doplatím zbytek.“
„Pan Qinx výslovně uvedl, že – “
Boba zavrtěl hlavou. „Jsem si jistý, že by mě tvůj pán nechtěl zdržovat na schůzku s Jabbou,“ řekl výhružně tak, jak to dělával jeho otec. „Samozřejmě ho mohu informovat, že se opozdím…“
Boba se otočil a udělal krok směrem k lodi. Dech se mu zrychlil. Co když droid zjistí, že blufuje?
Za sebou zaslechl kvičení komunikátoru.
„Velmi dobře,“ řekl droid. Jeho uhlazený hlas zněl trochu znepokojeně. „Samozřejmě nechceme opozdit vaši schůzku s Jabbou Huttem. Budete něco po svém návratu potřebovat?“
Boba se v bezpečí své helmy ušklíbl. Proč ne?
„Ano,“ řekl. „Proveďte prosím veškeré opravy a doplňte lodní zásoby. A palivo.“
„Velmi dobře, pane.“ Droid vyrazil k servisním droidům. „Vy tam! Nechte toho a okamžitě sem pojďte!“
Boba sledoval, jak pípající a vrčící droidi obklopili Slave I. Pak se otočil a vykročil na rampu vedoucí do ulic.
Možná to bude jednodušší, než jsem si původně myslel! Oprášil si tuniku a vyšel ven s hlavou vztyčenou. Jabbo, už jdu!
Ani ne za minutu se beznadějně ztratil.

Kapitola 3
Seshora vypadala Mos Espa zmateně, ale ne chaoticky. Boba poznal jen hlavní ulice vedoucí do pouště. Bylo to komplikované, ale předpokládal, že tam je nějaký vzor. A pokud tam je, tak už na něj přijde.
Ale jakmile Boba vystoupil z doku, zjistil, že tu žádný vzor není. Nebyla tu žádná logika, mimo té, podle které se kupovalo, prodávalo a kradlo.
Na chvíli zapomněl, co se mu stalo při kontrole.
„Páni,“ vydechl ohromeně.
Seshora Mos Espa – a celý Tatooine – vypadala, že má jen jednu barvu. Barvu písku, prachu a hrubé skály.
Ale když stál uprostřed toho, viděl, že to není pravda. Otec mu jednou říkal něco o vidění světa v zrnku písku. Přesně tak to Boba nyní cítil.
Kolem něj vířila tmavě zlatá, bledě žlutá až téměř bílá. Staré domy z lámaného kamene a cihel, cesty z kamenných dlaždic a uličky z ušlapaného prachu. Byly tam vodní sběrače, zrezivělé nádrže a zničené neužitečné vodní rozstřikovače.
A všude byl život. Spěchal kolem něj, zahalený proti neúprosnému větru a prachu. Viděl skupinky malých Jawů ve flekatých zašpiněných pláštích s kápěmi. Jejich žluté oči zlověstně zářily, jak procházeli kolem. Někteří z nich jeli na vysokých klidných rontech, kteří klidně Bobu pozorovali.
Byli tam brebentící obchodníci prodávající vodu a pašované zboží. Byli tam feeorinští piráti s čelistmi ozdobenými indigovými chapadly a krásně oblečené a bohatě ošperkované ženy jdoucí do huttských kasin.
„Magravianské koření, pane,“ zasyčel Bobovi v helmě nějaký hlas. „Zostří vaše reflexy jako drápy chrsyalida!“
Boba zavrtěl hlavou, když k němu nosatý Rodian natahoval špinavou ruku.
„Ne, díky,“ řekl Boba. Udělal několik rychlých kroků do ulice.
„GEGGAOURRAAAY!” zazněl výkřik.
Boba vzhlédl a spatřil obrovské zvíře kráčející přímo k němu. Byla to bantha, jejíž tělo se naklánělo na obě strany. Na jejím hřbetě stál ozbrojený tuskenský nájezdník. Boba se na něj udiveně díval: Věděl, že je lze jen vzácně vidět tak daleko od svých pouštních domovů.
Nájezdník na Bobu hrozivě zaječel. Boba nerozuměl co říká, ale smysl pochopil.
Uhni!
Boba uskočil z cesty. Ucítil, jak se o něj otřely hrubé visící chlupy. Zaslechl zasvištění Tuskenovy hole mihnoucí se nad ním.
To bylo těsně – opravdu těsně, pomyslel si Boba.
Zrychlil. Před ním byla hemžící se snížená budova: kantýna. Droidi a bytosti, nedávní přistěhovalci a tatooinští obyvatelé procházeli kolem nebo chodili dovnitř a ven. Podezřele vyhlížející muž ve špinavém plášti nabízel zvířata v kleci – štěbetající neeky z Ambrie a krabovité suuri, fosforeskující tvory ve skleněných koulích.
„Mladý válečníku,“ zavolal na něj jeden pašerák, když ho Boba míjel. „Mám blastery, velmi dobré, velmi levné, ty nejlepší.“
Boba ho ignoroval. Zpomalil až přede dveřmi do kantýny.
Zevnitř se ozývaly zvuky opilého zpěvu, tlumených výkřiků, cvakání míčků na hru mung-tee. A hlavně odtud šla vůně jídla.
Boba se zastavil. Sbíhaly se mu sliny. Věděl, že už žádné peníze nemá, ale třeba by se mu mohlo podařit sebrat nedojedený talíř. Dospělí byli známí tím, že své jídlo nechávali nedojedené. Rozhlédl se, ujistil se, že má helmu bezpečně nasazenou a vešel dovnitř.
Uvnitř byl ohlušující hluk. Na Bobu se díval strážný Noghri.
„Ukaž zbraně!“ štěkl. „Tady to není jako v Mos Eisley – tady přestřelky netrpíme.“
Boba zvedl prázdné ruce. Noghri ho hrubě prohledal. Boba zadržel dech. Obával se, že mu strážný zvedne helmu a zjistí, že to není žádný válečník malé postavy, ale jen dítě.
Naštěstí na to Noghri neměl čas. Za Bobou se objevila skupina hlučných Wookiů.

„Jdi!“ řekl strážný Bobovi a pokynul mu dál. „Další!“
Boba prošel do hlavní místnosti. Uprostřed byl dlouhý, neonově purpurový bar a okolo byly různě rozptýlené stoly. Do všeobecného hluku hrála hudba. Všude byli lidé a jiné bytosti, hlavy u sebe, jak se domlouvali a plánovali nebo prostě pili a jedli. Mezi nimi se pohybovali obslužní droidi, kteří čistili nádobí a dolévali pití.
Boba se rozhlédl.
„Támhle!“ zamumlal. Vzadu spatřil opuštěný stůl. Pořád na něm stály talíře. Boba se rozhlédl, aby se ujistil, že o něj nikdo nejeví zájem. Pomalu se loudal ke stolu.
„Ano!“ šeptal si. „Jackpot!“
Někdo tam nechal celý netknutý plátek roby. Vedle něj byla vařená hromádka yanských luštěnin. Boba se natáhl, popadl robu a dal si jí do úst.
Ještě teplá! Ukousl si, žvýkal a polykal, pak sáhl po yanu.
„Hej!“
Boba zalapal po dechu. Otočil se a spatřil ženu v obleku pilota z Myrkru. Mračila se na něj, ruku zlehka položenou na blasteru na boku.
„Och, pardon,“ zakoktal Boba. „Myslel jsem, že to je můj stůl.“
Vedle pilotky se objevila další. Boba začal ustupovat, když mu na rameno dopadla obrovská ruka.
„Mandalorianská špíno!“ ozval se hluboký hlas. „Ty se opovažuješ dýchat stejný vzduch jako já?“
Boba se otočil. Vzhlédl a spatřil postavu vysokou asi tři metry. Od hlavy v helmě až po boty byla oděná v zářivý krunýř zbroje. Měla blaster dlouhý jako paži, kolem pasu jí viselo několik dalších blasterů a nožů.
Ale nejhorší bylo, co měla na hrudi: popelavý obrázek mandalorianské lebky.
„Nějaký problém, Durgi?“ řekla jedna z pilotek.
Durge.
Boba na něj zíral a ruce a krk mu zledovatěly. Před ním stála impozantní postava. V helmě jí svítily nenávistné červené oči.
„Jakmile vidím Mandaloriana,“ řekl Durge a pozvedl ruku, „je tu vždycky problém. Zvlášť, když mě hrabě Dooku požádal, abych je lovil.“

Kapitola 4
Bobovi se rozbušilo srdce v hrudi. Ale stál na místě a zíral na postavu před sebou.
Durge! Otec ho před ním varoval. Dva tisíce let starý nájemný lovec jménem Durge nenáviděl Mandaloriany nade vše v galaxii. Sto let před Bobovým narozením se pokusil zajmout mandalorianského velitele, ale byl zajat sám a mučen.
Avšak Durge unikl. Upadl do hibernace, aby se zotavil ze svých zranění. Jakmile se zcela uzdravil, slíbil Mandalorianům pomstu.
Teď na ní bylo pozdě. V galaxii už zbývalo jen málo Mandalorianů. V průběhu nespočetných bitev byli zničeni, mnozí Jedii.
Přesto část jejich odkazu přežila v klonové armádě vybudované z DNA Janga Fetta. Durge slíbil, že zničí všechny Jangovi klony… a že bude plnit Dookovu vůli.
Co by dělal, kdyby věděl, že před ním stojí jediný opravdový Jangův syn?
Nechci čekat, abych to zjistil, pomyslel si Boba ponuře.
Zhluboka se nadechl. Jakmile se Durgova pěst k němu vymrštila, proskočil Boba mezi jeho nohama.
Ještě že tak velký! Boba se odrazil od podlahy a rozběhl se.
„Na něj!“
Boba utíkal ke dveřím. Obslužní droidi pípali a klidili se z cesty. Trojice Wookiů u dveří řvala vzrušením.
BLAAAAAMM!
Nad hlavou mu proletěl blasterový výstřel. Boba zaslechl výkřiky a další výstřely opětované palby.
„Hej, ty!“ zařval Noghri, když kolem něj Boba prosvištěl. Strážný po něm sáhl, ale Boba byl moc rychlý. Za vteřinu už byl opět venku.
„Jsem rád, že jsem vypadl!“ zalapal po dechu.
Nezpomaloval, dokud se nedostal z dohledu kantýny. Stále všude byly spousty lidí, ale zdálo se, že o něj nikdo nejeví zájem.
Asi to tu tak bývá, pomyslel si Boba. Otočil se a pokračoval v běhu postranní ulicí.
Začínal být unavený… radši si odpočine, než…
Se zabručením zakopl o hromádku smetí. Vykřikl a spadl na zničený chodník. Instinktivně padl rukama napřed.
Ale to nestačilo, aby tvrdě dopadl na prašnou zem.
„Uuuf – “
Dopadl a vyrazil si dech. Na helmu si vzpomněl pozdě.
„Ne!“
Bezmocně cítil, jak mu helma padá z hlavy. Sáhl po ní. Na okamžik ucítil hladký kovový povrch. Pak mu vyklouzla ze sevření.
Byla pryč.
Kolem něj bylo moře nohou v botách, s přísavkami, nebo s drápy.
Kde je jeho helma?
Boba se horečně vyškrábal na všechny čtyři. Ignoroval kletby a výkřiky těch, kdo šli kolem něj. Někdo ho kopl. Jiný se zasmál. Boba zaťal zuby a pokračoval.

Tam!
Spatřil jí jen na délku paže od sebe. Spatřil známý tvar, který mu zakrýval tvář, když byla helma tam, kde být měla.
Boba vyskočil na nohy a hmátl po helmě.
A než to udělal, někdo jí uchvátil před ním!
„Hledáš něco?“
Boba se zuřivě narovnal. „To je moje! Vrať to!“
„Tvoje?“ odfrkl si hlas nevěřícně. „To bych neřekla.“
Boba vzhlédl. Před ním stála dívka. Byla možná o rok mladší, než on, menší a o hodně špinavější. Obličej měla zamazaný prachem a sazemi. Vlasy také. Byly hnědé, ale Boba předpokládal, že pod vrstvou špíny jsou tmavě blond. Byla vyhublá, téměř vyhladovělá a na sobě měla roztrhaný a obnošený oděv – ugnaughtskou pracovní halenu, pro ni moc velkou a v pase připásanou kusem špinavého provazu. Oči měla modré a pronikavé.
Mohla být mladší než on, ale vypadala rozhodně.
„Kdes sebral mandalorianskou bitevní helmu?“ otázala se. Zvedla jí a zamyšleně si jí prohlížela. „Tohle je drahý,“ pokračovala. Věnovala Bobovi podezřívavý, ale i obdivný pohled. „Kdes to ukrad?“
„Neukradl!“ Skočil a sáhl po helmě, ale dívka byla moc rychlá. Než mohl říct jediné slovo, už byla na druhé straně ulice a s helmou v podpaží utíkala pryč.
Boba za ní ohromeně vyrazil.
„Nikdo mi nebude brát to, co je moje!“ vykřikl a začal s pronásledováním.

Kapitola 5
Vinutá ulička byla ještě ucpanější než ty předešlé. Ale tentokrát Bobovi pomáhala jeho velikost. Kličkoval davem tak rychle jako Ralltiirieel. Snadno si uchoval dívku v dohledu, i když byla menší než on. Uvědomil si, že si to stíhání užívá.
S funěním ji sledoval kolem tmavých dveří, kde se skrývali pašeráci, pořád dál uličkou plnou několika zvířat, jako byly velké banthy a chlupatí tybiové. Utíkal přes otevřená tržiště, zabrané velkou vesmírnou lodí, obklopenou cvrlikajícími Jawy. Ti ji právě rozebírali, aby ji mohli prodat na černém trhu. Dívka neúnavně běžela dál, přičemž její bosé nohy pleskaly po zemi.
„Stůj!“ zařval Boba.
Jakmile spatřil, jak se na něj Jawové dívají, uvědomil si, že křičet je chyba. Každopádně, když běží tiše, šetří dech na pronásledování.
Utíkala pořád dál a dál. Boba se musel skrčit pod nízkými markýzami, přeskakovat hromady odpadků a zbytky ohňů žebráků. Ale po pár minutách jí dohánět. Zlodějská dívka byla malá a rychlá a znala cestu.
Na druhou stranu byl Boba silnější.
A mandalorianská helma pro ní byla těžká a těžko se jí nesla. Poznal to podle toho, jak si ji tiskla k boku. Jednou ji málem upustila a Boba si myslel, že by ji mohl získat zpátky. Natáhl ruku a ucítil hrubou látku jejího oblečení a hladkou křivku své helmy…
S výkřikem si helmu přitiskla k hrudi. Ostře zahnula a vběhla do budovy s Bobou v patách.
Nezpomalil, aby se podíval, kam přišli. Kdyby to udělal, možná by zaváhal. Budova byla jen obyčejná skořápka. Dveře dělaly jen kusy dřeva opřené o sebe. Potrhaný kus hadru, který na nich visel vypadal jako odhozený plášť.
Ale Boba nehodlal zastavovat. Stíhal ji. O pár vteřin později se ponořil do tmy.
Zastavil se a lapal po dechu. Napřímil hlavu a poslouchal. Slyšel rychlý dech ještě někoho jiného.
Dívka.
„Vím, že jsi tady,“ řekl. Byl příliš rozzlobený, než aby přemýšlel, co by jeho otec dělal na takovém místě, kde byl Boba teď – což by nebylo to, co Boba dělal.
Bez rozhlížení před sebe napřáhl ruce. Pak vykročil.
O nohu mu zavadilo něco jemného. Odstoupil, protože si myslel, že to je kus špinavého hadru ze dveří.
Nebylo to ono. Než stačil mrknout, zakryly mu něčí ruce oči. Další ruce ho popadly za kotníky a strhly dolů.
„Hej – !“
„Ani slovo, cizinče.“
Napjal se a zvedl ruce k boji. Pak na hrdle ucítil něco studeného.
Nůž.
„Jestli se hneš, seš mrtvej,“ řekl někdo tiše.
Boba se zhluboka nadechl a přinutil se, aby ochabl. Ruce ho ohmataly, zajely ke kapse a sevřely se kolem knihy.
„Tady něco je!“
Boba sebou bez přemýšlení zaškubal. Ledové ostří mu na hrdlo zatlačilo silněji. Boba musel použít svou veškerou sílu vůle, aby se nepohnul.
„Co to je?“ zašeptal někdo.
„Knížka.“
Ten první si opovržlivě odfrkl. „Knížka? Kdo potřebuje knížku? Zbavme se jí!“
„Dej jí sem!“ Boba poznal hlas té dívky. „Kdybys občas ňákou knížku přečet, Murzzi, možná by ti mezi ušima vyrost mozek.“
Zaslechl rvoucí se a potom tlumené zvuky, a pak opět dívčin hlas.
„Páni. Koukněte na to!“ Tentokrát v jejím hlase neznělo podezření – jen obdiv. „Koukněme se co ještě má!“
Další malé ruce mu zkontrolovaly kapsy, manžety a dokonce i vnitřky bot. Nic nenašly.
Nadělám vám dost problémů, pomyslel si Boba, jestli mě nenecháte jít!

Zíral do temnoty okolo. Zamrkal. Oči si už začínaly tmě přivykat. Už dokázal rozeznal stínovou postavu, která vedle něj klečela – a držela mu nůž na krku. Byli tam dva – ne, tři – další menší postavy, které se kolem něj hýbaly.
Ani jedna nevypadala na dívku. Zašilhal stranou, ale stále jí neviděl.
Ale slyšel jí.
„Hledej dál!“ rozkazovala ze stínů. „Kdokoli ten kluk je, měl velmi zajímavý vybavení. Fakt zajímavý.“
Malé prsty Bobovi tancovaly po tvářích, poklepávaly mu po uších a pak i po ústech.
Hledají šperky, pomyslel si Boba. A zlaté zuby.
Ani se nepohnul a čekal, než se mu jeden prst ocitl v puse. Pak skousl. Tvrdě.
„Auuuuu!“
Postavy od něj pelášily do jeskyňovité místnosti. Boba popadl ruku na svém hrdle. Překroutil ji, až zaslechl zanaříkání následované tichým zazvoněním kovu o zem. Boba slepě udeřil. Cítil, jak zasáhl malé tělo, které se zhroutilo. Vydrápal se na nohy a popadl postavu, která upadla vedle něj.
„Ygabbo, pomoc!“
„Buď zticha!“ řekl Boba a znovu postavou škubl. Zahlédl malý úzký obličej, tyčkovité ruce a rozcuchané černé vlasy. Jenom dítě. Bylo o hodně mladší a menší než Boba.
Boba pocítil popíchnutí lítosti. Ale pak si připomněl studený dotek ostří na svém hrdle. Podíval se dolů a všiml si stříbřitého zablyštění vedle své nohy. Stále chlapce pevně držel, sklonil se a popadl nůž. Pak se zadíval do tmy.
„Vraťte mi moji helmu,“ vykřikl. „Jinak – “
„Jinak co?“
Byla to dívka. Teď jí viděl dost na to, aby poznal, že k němu přichází. Držela malou zářičku a rozsvítila ji. Místnost ozářilo jasné bílé světlo. Boba si zastínil oči. Chlapec po jeho boku se svíjel a snažil se osvobodit.
„Ty mu neublížíš,“ pokračovala dívka. Sledovala Bobu očima pronikavýma a jasnýma jako ta zářička. „Nejsi jako my.“
Nejsi jako my. Znělo to jako výzva. Boba jí oplatil pohled a řekl: „Ne, to nejsem. Přinejmenším nejsem zloděj.“
„Fakt ne?“ usmála se dívka chladně. Pozvedla mandalorianskou helmu – jeho helmu – a knihu. Jeho knihu. „Tak jak jsi k tomuhle přišel? A k tomuhle?“
Boba na ní zíral stejně chladně jako ona. „Je to moje.“
Chlapec vedle něj začal fňukat. Boba po něm střelil pohledem. „Buď zticha,“ zašeptal.
Pohlédl na nůž ve své ruce a pak na dívku. Na její tváři zahlédl náznak neklidu.
Neklidu? Nebo strachu?
Strach je tvým přítelem, pokud je to strach tvého nepřítele, říkal otec.
Ale dívka se Boby nebála. Stále na něj vzdorně hleděla. Ten pohled patřil tomu chlapci.
Nebojí se mě, pomyslel si Boba. Bojí se o něj.
„Vraťte mi moje věci a já ho nechám být,“ řekl Boba. „Vidíš?“ Zvedl nůž a zastrčil si ho za opasek. „Všechno co chci, je to co je moje.“
Do jeho hlasu proniklo trochu zoufalství. Ne že by se bál – ačkoli strach pociťoval, samozřejmě. Jenom hlupák se nebojí.
Tohle nesmím ztratit. Ucítil na břiše studený dotyk nože. To jediné na ně mám.
„Tvoje?“ Dívka se mírně usmála. „Tomu nevěřím. Ale – “
Přikročila k němu. Za ní Boba viděl stál ostražité ostatní děti. „Musíš bejt dost chytrej nebo mít dost štěstí, aby se ti do rukou dostala mandalorianská bitevní helma,“ pokračovala. „Furt sháníme chytrý členy. A ty co maj štěstí.“
Boba zavrtěl hlavou. „Nemám zájem. Já pracuji sám.“
Na dívčině tváři se rozšířil úsměv. „Pak na Tatooinu dlouho nevydržíš,“ řekla. „A budeš potřebovat všechno štěstí, který bys mohl mít.“
Pomalu zvedla ruku a sevřela jí v pěst. Ostatní děti udělali to samé. Boba na ně zíral. Jako jedovaté květy se jejich pěsti rozevřely. Natáhly je dlaněmi ven, takže si je Boba mohl prohlédnout.
Uprostřed každé dlaně bylo oko. Všechny byly upřené na něj.

Kapitola 6

„Co – co to je?“ zakoktal Boba.
„Pánovy oči,“ odvětila dívka, které říkali Ygabba.
„Pán?“
Bez dalšího slova se dívka otočila a odešla do tmy. Boba se za ní zmateně a nervózně díval. Chlapec vedle něj lítostivě zakvílel. Boba se na něj zahanbeně zadíval – úplně na něj zapomněl.
„Ygabbo!“ křičel chlapec. Dívka šla dál bez jediného pohledu zpět. „Ygabbo, počkej prosím!“
Boba pocítil vinu. Soustředil se na ty oči bez víček. Jeho stisk na chlapcově zápěstí trochu povolil.
Ale to stačilo. S pronikavým smíchem se chlapec osvobodil. Vytrhl se Bobovi a radostně se rozběhl za ostatníma. Boba zavrčel a rozběhl se za ním.
Trvalo mu jen pár minut, než je dohnal. Temná místnost se zúžila do jediného tunelovitého průchodu. Stěny byly z nějakého slabého průhledného materiálu. Trhlinami prosakoval písek. Viděl ostatní kousek před sebou. Nespěchali. Slyšel smích a útržky hovoru.
„… bude teď Pán spokojený?“
„To je mi jedno, hlavně, když mám dá jídlo!“
„Pssst, vy všichni!“
Boba viděl, jak se před nimi tunel rozšiřuje do kruhového prostoru. Šlo odtud tmavě oranžové světlo. Jak tam ostatní

vcházeli, podobali se stínům loutek proti ohni. Jako poslední vešel Boba. Díval se po zlodějské dívce.
„Vítej, cizinče," přivítal ho hlas.
Vzhlédl. Támhle byla, seděla na vysoké kovové římse. Další oko na její ruce si ho prohlíželo a nohama kývala sem a tam. Helma jí ležela na klíně.
„Neboj se," řekla. „Neublíží ti. Myslím ty oči."
Boba se otočil a ohromeně se rozhlédl.
Byl ve vnitřních prostorách lodi. A ne ledajaké vesmírné lodi, ale uvnitř theedského křižníku – poznal to podle nákresů, které studoval doma na Kaminu.
„Jak – jak se to sem dostalo?" zeptal se.
„Stejně jako se ta mandalorianská helma dostala tobě do rukou," řekla dívka a zasmála se. „Někdo to ukrad."
Zvedla helmu a dlouho se na ní dívala. Pak se otočila a vložila jí do nějaké skladovací přihrádky. Vyťukala bezpečnostní kód a přihrádka se zavřela. Postavila se a pohlédla do Bobova úzkostlivého obličeje.
„Neboj se," řekla. Seskočila z římsy a přistoupila k němu. „Tam je v bezpečí," dodala. „Věř mi."
„Věřit ti?" odsekl Boba. „Ty – "
Dívka mu pokynula, aby byl zticha. Střelil pohledem po její ruce, na tu černou zřítelnici jakoby vykreslenou nejtmavším inkoustem. Pozvedla obočí a tiše ukázala do široké místnosti kolem nich.
Boba zavřel ústa a rozhlédl se.
Teď už viděl, že to nebyl celý křižník. Jen vnitřek. Velké zubaté trhliny ukazovaly, kde byly odstraněny křídla a generátory. Jediné co zůstalo byla dlouhá a vysoká místnost. Ze stropu visely holé dráty a spálené kusy kovu. V podlaze byly díry. Tmavě oranžové světlo pocházelo z osvětlovacích koulích, které byly všude rozvěšené jako velká hmyzí vejce. Všude ležely kousky zničených obvodů, rozlámané dlaždice a zbytky něčeho, co vypadalo jako zbraně – elektromagnetické pulzní pušky, kryty protonových torpéd, fázery.
A všude byly děti. Tucty dětí. Seděly na kovové římse, která místnost obtáčela a divoce a hladově se dívaly dolů. Ještě nikdy neviděl tak hubené bytosti, dokonce ani Kaminoany. Byly všech různých ras a barev, jaké mohl galaxie nabídnout – děti z Alderaanu, Kalarby, Tatooinu, zelenoocí Kuaťané, mladé dathomirské čarodějnice, jiní vypadající jako Seloniané.
Jediné, co měly společné bylo, že všechny vypadaly vyhladověle. A vystrašeně. A každé z nich mělo na ruce oko.

Kapitola 7

„Kdo – kdo jste?" otočil se Boba ke zlodějce. „Co je to za místo?"
„Jsem Ygabba," řekla dívka a uhladila si svou špinavou tuniku. Tvářila se znepokojeně. „A tohle je pevnost Pánovy armády."
„Armády?" Boba se rozhlédl po vyhublých postavách kolem. „Otec vždycky říkal, že armáda jde za svým žaludkem. Nevypadá to, že by tahle někam chodila."
Od přihlížejících postav zaznělo šokované mumlání. Ygabba zavrtěla hlavou. „Kdybych byla tebou, nemluvila bych tak," řekla tiše. „Pána by to nepotěšilo."
„Pána? Jakého Pána?" zíral na ni Boba. „Nikoho takového tady nevidím."
Děti si špitaly. Ygabba se úzkostlivě ohlédla přes rameno. „Chci říct," řekla, „že bys radši neměl – "
Oči se jí náhle rozšířily.
„Pán!" zalapala po dechu. Zvedla ruce před obličej a pak se schoulila na podlahu. „Pán Libkath…"
Boba se otočil, aby zjistil, co viděla. Vzduch se chvěl a jasněl, jakoby někdo lil zářící písek do neviditelné láhve. Uprostřed místnosti se pomalu zformovala postava nějaké bytosti mužského pohlaví. Byl vysoký a hubený, oblečený v tmavě modrém zářícím rouchu. Jeho výšku ještě umocňoval černý klobouk podobný koruně. Sukovité ruce byly neduživě bledé stejně jako jeho obličej. Oči měl velké a kulaté. Zářily stejnou tmavě oranžovou jako světlo v místnosti. Hrozivě pomalu pozvedl ruce a upřeně se zadíval do místnosti. Když promluvil, měl hlas rušivý a vznešený. Trochu protahoval sykavky jako hrnec vařící vody.
„Kdo jsem?" zeptal se.
Ozvalo se tiché nadechnutí. Děti pozvedly ruce. V každé zářilo chladné oko.
„Jsi náš Pán, Libkathe," řekly děti sborem.
Vysoká postava přikývla. „Správně. Kdo se o vás, děti, stará?"
„Vy, Pane."
„Kdo vám poskytuje útočiště?"
„Vy, Pane," opakovaly děti.
Oči byly upřené na postavu. On ty své upíral na děti. Po chvilce opět přikývl.
„Správně." Přes jeho plazí obličej se roztáhl poloviční úsměv. „A co na oplátku požaduji?"
„Poslušnost, Pane."
„Velmi dobře." Postava pozvedla ruce a pomalu se otočila dokola. Bobovi se sevřel žaludek, když přes něj ty kulaté oči přelétly.
„Dnes v noci bude spousta lidí na závodu kluzáků," řekla postava. „To znamená mnoho vozidel zaparkovaných před Arénou Citadela. Mnoho stráží, ale také mnoho neopatrných vojáků, kteří příliš pili. Před severozápadní bránou bude náklad zbraní. Přinesete je sem."
„Ano, Pane," zašeptaly děti.
Postava se dívala rovnou se Bobu. „Co znamená selhání?" zasyčela.
Boba otevřel ústa, ale nic neřekl. „Selhání znamená zničení," řekl Pán Libkath. „Neselžete."

A s oslepujícím světlem postava zmizela.

Kapitola 8

Boba zamrkal. Trvalo mu celou minutu, než mu došlo, co viděl.

Nebyla to skutečná postava, ale hologram. Virtuální zpráva.

Nebyl ve skutečném nebezpečí. Ať už byl Pán Libkath kdokoli, ve skutečnosti tady nebyl. On Bobu neviděl, ale Boba v něm poznal Neimoidiana. Ty už viděl na Geonosis.

Přesto byl pro ostatní Libkath děsivý. I Boba cítil podivný pocit, když se do těch širokých očí díval. Chvíli nedokázal nic říct. Místnost byla také tichá. Potom začaly všechny děti brebentit a povídat.

„Nemáme čas!“ vykřikla Ygabba. Vyskočila na nohy a vyrazila k zubatému otvoru, kde byl kdysi umístěný generátor. „Slyšeli jste Pána – máme práci!“

„Ale já mám hlad,“ zakňučel někdo.

„Já taky,“ ozval se další.

„I já!“ pípl jiný.

Ygabba se zastavila. Její tvář vypadala vyčerpaně a mnohem starší. „Já vím,“ řekla. „Já mám taky hlad. Před arénou budou stánky s jídlem.“

„Ale nemáme nic na výměnu,“ řekl malý tatooinský chlapec.

Ygabba se ušklíbla. „To nás nezastaví!“ Ostatní se zasmáli. Boba k ní přistoupil.

„Takže jste všichni zloději,“ řekl vyčítavě a popadl ji za ruku. „No, já ne. Chci svoje věci. Dej mi je a já odejdu.“

Ygabba si ho pozorně změřila od hlavy k patě.

„Co o nás víš?“ řekla nakonec. „Ty bys taky krad, kdybys měl hlad. Hodně z nás bylo odděleno od svých rodin. Další viděli, jak byli jejich rodiče zabitý.“

Dívala se Bobovi do očí. Ten pohledem neuhnul.

„Také jsem viděl, jak mého otce zabili,“ řekl tiše. „Vím jaké to je, být sám. Vím jaké to je, když nikomu nemůžeš věřit.“

Zavrtěl hlavou. „Ale v životě jsem nic neukradl. A teď s tím nehodlám začínat.“

Dívčin výraz změkl.

„Tvůj otec,“ řekla. „Ta helma – byla jeho?“

Boba přikývl.

„A kniha?“

„Ano,“ odpověděl.

Ygabba se zamyslela. Nakonec sáhla do kapsy.

„Tady,“ podala mu jeho knihu. „Promiň, že jsme jí vzali.“

Boba jí schoval v kapse. „A co moje helma?“

„Ne.“ Zadívala se za něj na ostatní děti. Čekali na ní, aby je vyvedla ven. „Co jsem ti řekla byla pravda. Tady je v bezpečí. V Mos Espě je mnoho zlodějů. Větších než jsme my. Děsivějších. Helmu ti vrátím později. Slibuju.“

„To mi nestačí. Potřebuju jí,“ řekl Boba. Nebyla to žádost, ale rozkaz. „Hned.“

Dívka na něj dlouho hleděla. Pak přikývla.

„Dobrá,“ řekla. Vlezla zpět na římsu a otevřela přihrádku. Za minutu se vrátila s helmou.

„Tady,“ řekla a podala mu jí.

Boba ji popadl, ale dívka jí nepustila.

„Měl bys mi za to bejt vděčnej,“ řekla a pustila ji.

„Vděčný?“ zeptal se Boba rozpáleně a přitiskl si helmu k hrudi. „Za to, že jsi mi ji ukradla?“

„Ne. Za to, že jsem tě naučila, abys na ní byl opatrnější.“

Dívka odešla a pokynula několika dětem, aby s ní šli pro jídlo. Boba jí pozoroval a pak jí následoval, helmu stále v rukách.

„Možná máš pravdu,“ řekl váhavě. „Ale stále se nechci stát zlodějem.“

Ygabba pokrčila rameny. „Vypadáš na to.“

Zatáhla za kus kovu, který sloužil jako dveře a vyšla na ulici plnou odpadků. „Dřív nebo později skončí lidi jako my tady u Libkatha. Jiný místo kam jít tu není.“

Boba za ní šel ven. „Kdo je ten Libkath?“ zeptal se.

„Vyhoštěnej Neimoidian,“ řekla dívka. „Aspoň myslím, že je vyhoštěnej. Nejsem si jistá. Ostatní děcka vlastně nezajímá, kdo je. Ale mě jo. Pořád. Dává nám úkryt a jídlo. Nic moc, ale lepší než nic. Chrání nás před huttskými gangstery. Na oplátku děláme vše, oč si řekne.“

„Viděla jsi ho někdy vlastně?“ ptal se Boba. „Myslím jako ve skutečnosti a ne jenom hologram.“

„Jo. Věř mi – hologram je lepší,“ pokrčila rameny.

Boba si pomyslel, jak se do něj ty zlé zářící oči zabodávaly. „Vezmu tě za slovo. A co tohle?“

Ukázal na její ruku. Ygabba jí zvedla a rozevřela dlaň, takže uprostřed viděl oko bez víčka. „To je stopařský těleso,“ vysvětlila. „Vylepšená nanotechnologie a organickej materiál. Když nás Pán přijme, jeho lékařskej droid nám to implantuje do ruky.“

„A vidí všechno co děláte?“

„Ne. Oči sledují naši pozici. Když opustíme planetu, jsou naprogramovaný, aby nám do krevního oběhu vypustily jed.“

„To je odporné!“

„Já vím. Proto ho posloucháme. Proto děláme všechno, o co nás požádá. Jinou možnost nemáme.“

Boba zamyšleně naslouchal. „Opravdu jsi ho viděla? Nebo jenom v nějakém komunikátoru jako teď?“

„Och, vídáme ho, ano. Jeho a jeho bitevní droidy," řekla Ygabba ponuře. „Vždycky, když dokončíme úkol. Využívá nás na špinavou práci – krást zbraně nebo krystalové palivo nebo vodu. Někdy u nás schovává věci. Pak se vrací a sebere zboží. Odveze ho a prodá."
Boba přikývl. „Je mi to jasné. Je to pašerák zbraní!"
Ygabba pokrčila rameny. „Asi jo. Všechno co vím je, že bere všechno co pro něj ukradnem. On dostane peníze a my zbytky. Když máme štěstí."
„Pracuje sám?"
„Ne. Má vojáky. Žoldáky. A droidy."
Vyšla uličkou. Vybírala si opatrně cestu mezi mrtvým plevelem a hromádkami spálených obvodů. Boba se držel po jejím boku. Ani teď si helmu nenasadil. Měl pocit, že by tím teď upoutal mnohem víc pozornosti.
Mandalorianský válečník následující tlupu otrhaných dětí?
Z té myšlenky se mírně usmál. Ale také mu z ní bylo smutno.
Kdybych byl skutečný válečník, osvobodil bych je, pomyslel si. Přivedl bych je zpátky svým rodinám a ujistil bych se, že za to Pán zaplatí!
Za ním se vlekly děti. Šťouchaly do sebe, smály se a tiše se spolu bavily.
Tu a tam se některé z nich zastavilo a hrabalo v hromadě odpadků. Když se Boba ohlédl, spatřil malého chlapce, jak zvedl něco dlouhého a kroutícího se a nacpal si to do úst.
Po tomhle se Boba díval upřeně vpřed.
„Můžu se zeptat, co na Tatooinu děláš?" zeptala se Ygabba po chvíli.
Boba zaváhal. „Jsem tu, abych našel Jabbu Hutta," odpověděl nakonec.
„Jabbu?" rozšířily se Ygabbě oči. „To tě čeká dlouhá cesta. Jeho palác je na okraji Západního Dunovýho moře. To je pár set kiláků odtud."
Bob ucítil popíchnutí strachu. „Pak musím najít způsob, jak se přes Dunové moře dostat," řekl.
„Počkej." Ygabba se zastavila a položila mu ruku na rameno. „Nech mě přemýšlet."
Obočí se jí svraštělo. Po chvilce vzrušeně přikývla. „Ano! Vsadím se, že mám pravdu!"
„Co?" ptal se Boba. „Řekni!"
Vyrazila rychleji. „Tuhle noc se jedou závody kluzáků – ty sponzoruje Jabba," řekla. „A ten náklad zbraní, pro kterej jdeme – je pravděpodobně pro Jabbu taky. Platím ti oběd v KiLargově kantýně, jestli Jabba v aréně nebude."
Se smíchem luskla prsty.
Boba se na ní pochybovačně zadíval. „Jsi si jistá? Jak to všechno víš?"
„Vědět je moje práce. Byl bys překvapenej, co lidi řeknou před někým našeho věku."
Boba přikývl. Věděl, jak jsou dospělí hloupí a jak zapomínají, co všechno děti vlastně ví.
Ulička před nimi ústila do široké ulice. Na vzdálenější straně se objevila velká budova.
Aréna Citadela. Byla dost velká na to, že by mohla být horou, přestože Boba ještě nikdy neviděl takhle živou horu.
Všude byly zástupy bytostí, vozidel, spídrů a swoopů, řičících banth a ozbrojených strážných, kteří na lidi pokřikovali, aby šli rychleji.
„Hlavní brána je támhle," řekla Ygabba. „A k severozápadní se jde tudy."
Ukázala ke vzdálené straně arény. „Ale když chceš najít Jabbu Hutta, uděláš nejlíp, když půjdeš na druhou stranu k jihovýchodní bráně. Tudy chodí šlechta."
„Boba se zamračil. „Šlechta?"
„Vždyť víš – zbohatlíci. Huttové mají svůj soukromej vchod. A soukromou lóži. Samozřejmě mě vůbec nenapadá, jak by ses mohl dostat dovnitř," dodala.
Boba se zamračil a pak se neočekávaně rozesmál. „Ani mě."
Ygabba se usmála. Ostatní děti je předběhly, smály se a předháněly.
„Teď tě opustím," řekla dívka.
Pokynula dětem. Ty přikývly. Pak se rozdělily do skupin po dvou nebo po třech a rozběhly se zalidněnou ulicí. Během chvilky zmizely jako mravenci v mraveništi.
Zůstal jen Boba s Ygabbou.
„No," řekla Ygabba a natáhla špinavou ruku.
Boba zaváhal. Podíval se jí do dlaně, jestli i v ní má oko. Neměla. Zašklebil se a rukou jí potřásl.
„Hodně štěstí," řekla.
„Díky," odpověděl Boba. „Budu ho potřebovat."
Ygabba se s úsměvem odvrátila a vyrazila přes ulici. V polovině cesty se zastavila.
„Hej – nikdy jsem se nezeptala," zavolala na něj. „Jak se jmenuješ?"
„Boba," odpověděl. „Boba Fett."
„Boba Fett," opakovala dívka. Pak se zeširoka usmála. „To jméno nezapomenu!"
„Také doufám," řekl Boba. Nasadil si helmu na hlavu a sledoval, jak se Ygabba prodírá davem.

Kapitola 9

Než došel k jihovýchodní bráně, byla skoro tma. Aréna byla obrovská, téměř jako malé město. Zdálo se, že na to byl Boba opět sám.
Prošel tábořišti žebráků a jasně barevných stanů, kde seděli hazardní hráči a vábili ho dovnitř. Viděl plivače ohně a trojici Gamorreanů, kteří se navzájem mlátili kyji. Do arény mířili počasím zmoření hledači vody, horliví prosázet to málo, co měli. Prodavači okolo nabízeli v malých kanistrech vodu.

„Jen deset datariů!“ volal jeden na Bobu. „Nejlevnější v aréně!“
„Ne, díky,“ zamumlal Boba. Měl pocit, že má místo jazyku v puse kámen, nateklý a suchý.
Měl by radši brzy sehnat nějaké kredity. Velmi brzy.
Nad hlavou se mu vznášel žlutý kamerový balón. Dnešní závod se bude promítat těm, kteří si nemohli dovolit podívat se osobně.
Jako já, pomyslel si Boba.
Ale tím nehodlal ztrácet čas. Měl mnohem důležitější úkol.
Najít Jabbu.
Šel stále dál. U jihovýchodní brány byla jednotka těžce ozbrojených droidů. Hlídali obrovské mobilní skladiště. Bobu napadlo, jestli to není náklad zbraní, o kterém se Libkath zmínil. Jestli ano, jak by mohla tlupa hladových dětí ukrást jeho obsah?
Každopádně, připomněl si, je hlad dobrou motivací. Stejně jako žízeň.
Zakručelo mu v břiše. Boba se snažil přestat myslet na jídlo. Prošel kolem droidů.
Obloha se rychle zatmavovala a vířila purpurovou a tmavě modrou. Dvě rudá tatooinská slunce se skláněla k obzoru. Bobovi připomínala Libkathovy oči.
Ale sledovaly ho i další oči. Žebráci a prodavači pašovaného zboží – krystaly z k’Farri, magravianské kočičí koření, levné generátory. Boba věděl dobře, že nemá poslouchat jejich hrubé hlasy nebo vábení do hráčských stanů.
„Autorizovaní huttští zaměstnanci! Jen vysoké sázky!“
Boba se zastavil. Otočil se a spatřil velký kupolovitý stan. Celý Slave I se do něj mohl schovat klidně dvakrát. Jak se Boba díval, vchod se otevřel a někdo vylezl ven. S ním se vyvalil závan studeného vzduchu. Boba přistoupil blíž, užívaje si chladivého vzduchu.
„Ty!“
Nad ním se tyčil vysoký a hubený Etti. Byl draze oblečený a držel plnou hrst blikajících čipů.
„Žádní žebráci!“ řekl Bobovi.
„Nejsem žebrák,“ řekl Boba naštvaně.
„Ne?“ Ettijský bankéř si ho prohlížel. Pohlédl na mandalorianskou helmu. „Ne, myslím, že nejsi.“
Neradostně se na Bobu usmál. Ze stanu se ozval hluboký rušivý smích. „Ale stejně tu nejsi vítán. Kurjji, zbav se toho stvoření! Ať už je to kdokoli. Bib Fortuna mě informoval, že dnes chce šéf sledovat závody odtud. Přeje si soukromí,“ zasyčel Etti a zíral na Bobu.
Ze stanu vyšel mohutný Drovian.
Boba se otřásl, ale zůstal na místě. „Někoho hledám,“ řekl.
Drovianova obrovská ruka se k němu natáhla. Boba se přesto nepohnul. Etti přihlížel. Jeho chladný úsměv se rozšířil. Sledoval, jak Drovian popadl bobu za rameno.
„Počkej,“ zarazil ho Etti pokynem ruky. Drovian se zarazil. Bankéř upřel na Bobu své zářící oči.
„Byl jsi někým poslán?“ zeptal se lstivě. Zastrčil čipy do svého roucha a zamnul si ruce. „Nejspíš má tvůj zaměstnavatel se mnou nějaké obchody?“
Boba zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl. Srdce mu bušilo, ale nebál se. „Jsem tu sám za sebe.“
„Samozřejmě. A hledáš…?“
Boba se zhluboka nadechl. „Mám záležitost s Jabbou Huttem.“
„Opravdu?“ V ettinových očích se blýsklo pobavení. Zvýšil hlas a pootevřel stanové plátno. „A co chce Mandalorian Jabbu Huttovi?“
„To je moje věc,“ řekl Boba vzdorovitě. Otočil se a vykročil pryč.
„HO HO HO!“
Ze stanu se ozval dunivý smích tak hluboký, jakoby se Bobovi třásla země pod nohama. „Záležitost! Vždy jsem připravený dělat obchody – za určitou cenu! Vezmi ho dovnitř, Kurjji!“ řekl hlas v huttštině, které Boba rozuměl.
Zamrazilo ho.
Ten hlas mohl patřit jediné bytosti na Tatooinu. Jediné bytosti v celé galaxii.
„Říká, že má záležitost s Jabbou Huttem?“ zařval hlas. „Pak se tedy setkáme!“

Kapitola 10
Etti s ošklivým úsměvem stan otevřel a Drovia Bobu hrubě strčil dovnitř. Boba se rozhlédl.
Sakra, pomyslel si. Tohle vypadá špatně.
Ještě nikdy nebyl tak rád, že má otcovu bitevní helmu. Jenom si přál, aby ta věc před ním neviděla dovnitř.
Když Boba poprvé potkal hraběte Dooku, myslel si, že je vysoký elegantní muž zlověstný, ale ne skutečně děsivý. Stejně tak Aurra Sing – byla mocná a prohnaná, ale absolutně bezcitná.
Ale stejně jako Boba byla nájemnou lovkyní. Dovedl pochopit, jakým způsobem myslela. Dokázal pochopit, jak bude reagovat a někdy to dokonce mohl předvídat.
Ale tahle – věc – před ním pochopení přímo vzdorovala.
Teď si ji mohl Boba dobře prohlédnout. Na Aargau viděl Jabbova synovce Hutta Gorgu. Gorga byl velký a nechutný. Ale proti svému strýci Jabbovi nebyl ničím.
Jabba nebyl jenom velký. Byl obrovský.
A ohavný.
Jeho rozvalené slimákovité tělo téměř vyplňovalo vnitřek stanu. Ležel na široké plošině pokryté nádhernými ručně tkanými koberci a tapisériemi. Všechny byly pokryté tenkou vrstvou slizu.

Jabbovo nohsledi zabírali každičký zbytek prostoru. Někteří na velké obrazovce sledovali závod kluzáků. Další se hrbili nad hráčskými stolky. Tiše si jako sázky přesouvali čipy a šperky. Boba napočítal několik strážných Drovianů stejně jako mohutných Gamorreanů, kterým Huttové dávali přednost.
Jako doplněk tu byla velká skupina bavičů a atletů – kejklíři, tanečnice, kluzáky, akrobaté – a také Jabbovy „mazlíčci“. Byly skoro tak oškliví a hroziví jako samotný Hutt. Většina z nich byla v klecích zavěšených ke stropu. Boba nervózně střelil pohledem po trpasličím vornskrovi krčícímu se u vchodu. Šlehal svým bičovitým ocasem a předváděl své jako břitva ostré zuby.
Miniaturní vornskr výhružně zavrčel. Boba to vzal jako podnět k tomu, aby se představil.
Řekl v huttštině: „Jabbo – eh, pane. Jsem posel Janga Fetta.“
Jabba k němu otočil hlavu a prohlédl si ho chladnýma, mandlově tvarovanýma, jantarovýma očima. Žabí jazyk vystřelil z bezretým úst a zase dovnitř.
Vsadím se, že existují planety, které jsou menší než on, pomyslel si Boba. Přinutil se na zločineckého šéfa bezostyšně zírat.
„Dobře, dobře!“ zaburácel Jabba s pobaveným pohrdáním. „Copak tady máme? Dalšího dobrovolníka na dnešní závody? Dalšího pilota nepotřebuji. Ne dokud jeden z nich nezemře na cílové čáře. HO! HO! HO!“
Tělo se mu otřásalo smíchem. Jabbovi nohsledi se rozesmáli také. Bobu napadlo, že jejich smích zní mnohem víc nuceně než Jabbův.
„Nejsem tu kvůli závodům,“ řekl Boba. Zahlédl, jak několik gamblerů vzhlédlo od svých stolů. „Přišel jsem – “
Zaváhal.
Proč přišel?
Kvůli znalostem musíš najít Jabbu.
No, Jabbu už našel! Boba vzhlédl a viděl, jak se na něj ty zlé oči upírají.
„P-přišel jsem, abych ti nabídl své služby, ó Veliký,“ řekl nakonec.
Stanem otřásl výbuch smíchu. Dokonce i vornskr vesele zařval. Pouze jabba beze slova Bobu pozoroval.
„Své služby!“ vykřikl noghrijský pilot.
Malá carratosianská pirátka po Bobovi pokukovala a hihňala se.
„Možná by mohl uklízet po vornskrovi,“ poznamenala.
Když se Gamorreané chechtali a šťouchali se navzájem, sevřel Boba pěsti.
„TICHO!“ zahřměl Jabba.
Stan se okamžitě uklidnil. Boba neslyšel ani cvaknutí herních čipů, nic než vlastní dech.
Jabba mávl jednou svou malou rukou. „Co je tu k smíchu?“ zaburácel huttsky. „Kdo z vás si myslí, že jsou jeho vlastní služby tak důležité? TY?“ otočil se ke Carratosiance. „TY jsi nejspíš použitelná, že?“
„N-ne, pane,“ zamumlala. „Jen jsem myslela – “
Bez varování Jabbův silný ocas švihl po podlaze. Plnou silou pirátku zasáhl a rozmačkal.
„Drzá!“ zařval. Znovu se otočil k Bobovi. „Ty jsi také drzý! Nikdo se ke mně nepřiblíží bez řádného představení.“
„Nevěděl jsem,“ řekl Boba. „Já – “
„Neznalost neomlouvá!“ zaburácel Jabba. „A trestem za neznalost je – smrt!“

Kapitola 11
Smrt.
Boba rychle přemýšlel. Pak stejně rychle promluvil.
„Jabbo – Nejmocnější z Huttů!“ vykřikl. Dával si pozor, aby se na Jabbu díval zpříma a nedal najevo strach.
„Právě moje neznalost mě k vám přivedla!“ pokračoval Boba. „Kvůli znalostem musíš najít Jabbu – to mi řekl Jango Fett. Proto jsem za vámi přišel.“
Jabba ho sledoval. „Kvůli znalostem, ano?“
Znělo to potěšeně. Boba si dal pozor, aby si úlevou neoddechl.
„Slyšeli jste to?“ zaburácel Jabba a otočil se ke svojí armádě patolízalů. „Ten cizinec ke mně přišel pro znalosti! Pro ně riskoval smrt, mučení a zotročení!“
Ale ne, pomyslel si Boba.
Jabba se k němu znovu otočil. „No, vetřelče! Přišel jsi z dobrého důvodu. To dobře vím!“
Hutt pohlédl na monitor ukazující kluzáky. Dlouze se burácivě zasmál. „Někdo by mohl říct, že vím co se stane ještě než se to stane.“
Ostatní se ztěžka zasmáli. Jabba se k Bobovi naklonil blíž.
„Říkáš, že tě posílá Jango Fett? Slyšel jsem, že je mrtvý. Zabitý Jedim na Geonosis. Je to pravda?“
Boba byl opět rád, že mu helma kryje tvář.
„Ano,“ odpověděl. To slovo bylo jen trochu víc než vydechnutí. „Ano, je to pravda.“
„Znal jsem Jangovy schopnosti. Byl statečný a držel své slovo. Byl to jeden z nejlepších nájemných lovců v galaxii.“
„Někdo by mohl říct, že to byl ten nejlepší,“ odsekl Boba bez přemýšlení.
„Hmmmm.“ Jabba zúžil oči. „Ty také, mandalorianský vetřelče, vypadáš, že máš odvahu. Ale tím, že jsi sem přišel jsi porušil zákon. Takže ti dám na výběr.“
Jabbova těstovitá ruka pokynula k monitoru. Skoro všichni ve stanu na něj upírali oči sledujíc kluzáky. „Řekni mi, kdo podle tebe závod vyhraje. Když odpovíš správně, vezmu tě do svého b'omarrského paláce. Tam mi budeš sloužit.“
Boba přikývl. „Děkuji vám,“ začal, ale Jabba ho gestem přerušil.
„Když odpovíš špatně, stejně mě doprovodíš do mého paláce – ale nebudeš mi sloužit. Místo toho posloužíš –

jednomu mému zvířeti!“

Kapitola 12
Boba se otočil k monitoru. Ve spodní části rolovala čísla a slova. Statistiky, jména zúčastněných závodníků, jejich domovský svět a závodní třída. Potom se obraz změnil. Boba viděl vnitřek obrovské arény plné křičících, brebentících a mávajících diváků.
Zajímalo by mě, jestli je tam někde Ygabba, pomyslel si Boba. Zajímalo by mě, jestli našla tu dodávku zbraní.
Ale dlouho ho to nezajímalo.
„Ještě tři minuty!“ vykřikl Etti, který dělal bankéře. „Všechny sázky musí být do té doby!“
Přes monitor se míhaly hladké stroje – kluzáky. Boba je dychtivě sledoval.
Páni, kdyby se mi jeden z nich dostal do rukou!
Vysoce výkonné motory kluzákům umožňovaly dosáhnout rychlosti osmi set kilometrů za hodinu. Mezi nimi se motali opravárenští droidi. Dolaďovali přívod paliva a prováděli poslední opravy. Boba by rád řídil jakýkoli z těchto kluzáků – ale který z nich dnes v noci vyhraje?
„Ještě dvě minuty!“ vykřikl Etti.
Boba se sklonil k monitoru, který teď ukazoval charakteristiky různých závodníků. Boba několik z nich poznal – dinosauří Chros-filik z planety Phu, Gasgano, Ody Mandrel, LobWa Loba, rváčský Aqualish, který vypadal na místního favorita, dychtivý mladý Aleena, Mab Kador, ve svém vybaveném Bílém Panteru.
Ale byly tu i další jména a tváře, které Boba nikdy předtím neviděl. Jak by mezi nimi mohl vybrat toho, který dnes všechny porazí? Lidé a nelidé po celé aréně uzavírali sázky. Mnoho z nich své peníze prohraje. A několik nejspíš prohraje svůj život.
Boba nechtěl být jedním z nich.
Navzdory chladnému vzduchu začal po Bobově krku stékat pramínek potu. Helma ho dřela do krku. Opatrně si ho otřel a usilovně přemýšlel. Jabbovi hosté se mačkali kolem ettiského bankéře a cpali mu kredity do jeho dlouhých rukou.
„Jedna minuta!“ zařval.
Boba koutkem oka spatřil, že ho Jabba pozoruje. Rychle se otočil k monitoru.
Statistiky říkali, že Mab Kador nebyl poražen poslední tři závody. Vypadal mladě a vyhladověle. Boba si pomyslel, že musí být skvělým závodníkem. Toho podpořím. Chci, aby vyhrál on.
Ale nebyl to Jabba, kdo závody podporoval? Boba slyšel, že zločinecký šéf na Tatooinu ovládá všechno od pašování blasterů až po dovoz zakázaného koření. Každá hazardní herna byla pod huttským dohledem. Každý nepatrný zlodějíček platil Jabbovi poplatky. Stejně jako všichni rozmáhající se zločinečtí šéfové. Ti, kteří se stali příliš ambiciózní, kteří se Jabbu pokoušeli podvést, byli hledaní nájemnými lovci a přivedení do Jabbova paláce.
Dokonce i na vzdáleném Kaminu Boba slyšel strašné příběhy o tom, co se děje uvnitř pevnosti Jabby Hutta. Nikdy ho nenapadlo, že by to mohl vidět na vlastní oči.
„Dvacet vteřin!“
Boba polkl. Prsty nahmatal otcovu knihu. Nehodlal ji vytáhnout, ale už jen její dotyk ho uklidňoval.
Kvůli znalostem musíš najít Jabbu. Nedá ti je, musíš si je vzít.
„Čas vypršel!“
Boba vydechl. Zvedl hlavu a zjistil, že na něj Jabba upírá pohled svých velkých, plazovitých očí.
„Takže, mladý Mandaloriane! Zvolil sis?“
Každý ve stanu se tísnil před monitorem – všichni kromě Boby a Jabby. Gangster vyplázl jazyk. Natáhl se k velkému koši plném ylesianských bílých červů, nabral jich plnou hrst a vložil si je do úst. Bobovi se udělalo špatně. Od monitoru zazněl řev diváků v aréně.
Závod začal.
„Řekni – hned!“ zaburácel Jabba. „Říkal jsi, že jsi přišel pro znalosti? Musíš ukázat, že je dokážeš zvládnout! Kdo bude vítěz?“
Boba na něj zíral.
Nedá ti je, musíš si je vzít.
A najednou přišel na správnou odpověď.

Kapitola 13
„No?“ dožadoval se Jabba.
Boba na něj beze strachu pohlédl. „Ó nejmoudřejší z Huttů! Vítěz bude – ten, koho zvolíte vy!“
Všechno ztichlo, kromě ztlumeného monitoru. Zvenčí byly slyšet zvuky výkřiků a potlesku. Několik tlumených výstřelů z blasteru. Jabba ze svého trůnu shlížel na Bobu. Velmi pomalu pozvedl své těstovité ruce a zúžil oči. Celé jeho tělo se začalo třást. Jeho dlouhý tlustý ocas sebou švihal a kroutil se jako umírající slimák.
Jabba Hutt se smál.
„HO HO!“ Jeho smíchem se otřásal celý stan. „Dobře řečeno, mladý válečníku!“ Znovu nabral hrst červů a strčil si je do tlamy. „Chytrá odpověď! A pravdivá!“
Boba se ve skrytu helmy úlevně zašklebil. „Děkuji, ó Velký a Moudrý Hutte,“ řekl.
V respektu sklonil hlavu. Byla to správná věc.
Jabba jeho obličej neviděl. „Jsem ohromen.“ A já ohromen znechucením, dodal Boba v duchu. „Estrale!“ zahřměl Jabba a mávl na ettiského bankéře. „Shromáždi jejich peníze!
Odcházíme!“

Boba se zmateně rozhlédl.
„Ale závod ještě neskončil," podotkl.
Jabba se znovu otřásl smíchem. „Vím, kdo vyhraje. Mám důležitější věci na starosti."
Upřeně se na Bobu zadíval. „Mladý Mandaloriane! Říkal jsi, že tě poslal Jango Fett."
„To je pravda," přikývl Boba.
„Jsi tedy také nájemný lovec?"
Bobův hlas byl pevný a hlasitý. „Ano, jsem."
„To je dobře. Pořád potřebuji nájemné lovce – i ty malé. Půjdeš se mnou do mého paláce. Můj majordom Bib Fortuna ti tam zajistí výbavu. Potom, co mi zaplatíš dluhy, budeš pod mým velením."
„Mé dluhy vůči vám?" zeptal se Boba. Nedokázal skrýt pobouření. „Co vám dlužím?"
Okamžitě na krku ucítil Drovianův horký dech.
„Za to zemřeš," zavrčel.
Vytáhl zakřivený nůž a držel ho jen pár centimetrů od Bobova obličeje.
„A," dodal Drovian s úsměvem, „zemřeš pomalu."

Kapitola 14
Na přemýšlení neměl Boba čas. Jednal.
Uskočil stranou a Drovianův nůž prosvištěl místem, kde ještě před vteřinou stál.
„Co?" vydechl mohutný tvor.
U monitoru stál malý stolek. Boba ho popadl a přesunul před sebe, chráníce se tak před Drovianovou čepelí. Jabbovi hosté ječeli a uskakovali na všechny strany. Samotný Jabba přihlížel a smál se.
„Za to zaplatíš!" zaskřehotal Drovian.
Jak se k němu strážný vrhl, mrštil Boba stolkem nahoru. Nůž se do něj zarazil. Když se ho Drovian pokusil uvolnit, tak ho Boba ještě zvedl. Pak s ním mávl stranou a kopl strážného do kolene. Drovian klopýtl a padl. Jabbovi hosté se rozesmáli a Boba se otočil k Jabbovi.
„Nejsem ničí otrok ani služebník!" prohlásil. „Budu pro vás pracovat, ale za odměnu – a tu si určím!"
Jabba se pořád smál. Za chvilku přikývl. „Líbíš se mi! Budeš dobrý lovec."
Boba se pod helmou zatvářil drze. „Kdo říká, že jím už nejsem?"
Jabba se lstivě usmál. „Brzy dostaneš šanci to dokázat. Mám k vyřízení jednu práci. Už jsem kontaktoval jiného nájemného lovce, ale možná bych ti to mohl přenechat."
Jabba se opovržlivě otočil k Drovianovi. „Vezměte ho do paláce," přikázal strážím. „Než dorazíme, tak ho dejte pod zámek."
Drovian zařval a zuřivě se bránil, když ho Gamorreané popadli a odváděli pryč.
Boba sledoval, jak ho odvádějí. Nikdy si nedokázal představit, že by mu bylo Droviana líto. Přesto mu ale myšlenka na Jabbovy zvířata dala naději, že gangster změní názor.
„Estrale!" zaburácel Jabba. „Přikázal jsem Bibu Fortunovi, aby připravil jachtu. Okamžitě odjíždíme. Zajisti, aby tento stan rozebrali. A dohlédni, aby se nezapomnělo na našeho nového rekruta."
„Ano, pane," odpověděl Etti.
Otočil se k Bobovi. Bylo zřejmé, že tím co viděl, nebyl ohromen. „Jachta tu bude během několika minut. Svůj spídr můžeš zaparkovat na vyčkávacím prostoru. Po naložení se bude na hlavní palubě podávat jídlo."
„Já nemám spídr," řekl Boba.
„Nájemný lovec bez vozidla?" zeptal se Estral pohrdavě.
„Moje loď se opravuje," dodal Boba rychle. „Je v doku Mentise Qinxe."
Estral se na něj chladně usmál. „Qinx chce moc kreditů od těch, co něco potřebují. Vybírá vysoké poplatky. Mnozí zjistí, že nejsou schopni zaplatit a on jim loď zabaví. Jabba Hutt tě bude vlastnit, než svou loď dostaneš zpátky."
„Uvidíme," štěkl Boba.
Ale pod helmou protáhl obličej. Být nájemným lovcem znamenalo mít svobodu jít kam a kdy se mu zlíbí.
Nechtěl se Jabby donekonečna dovolovat.
Nechtěl se dovolovat nikoho.
Přesto měl Estral pravdu. Boba potřeboval kredity na opravy a doplnění paliva. Jabba říkal, že nájemné lovce potřebuje. Říkal, že má práci, která má být udělána. Když to Boba udělá, může žádat dost kreditů – a ještě víc – na to, aby znovu získal svoji loď. Pak se může postavit na vlastní nohy a jít na jakékoli místo v galaxii.
Bude volný.
A ještě lépe.
Bude nájemným lovcem.

Kapitola 15
Před několika měsíci byl Boba na palubě republikové vojenské lodi Candaserri, lodi téměř tak velké jako malá planeta. Jabbova výletní jachta tak velká nebyla, ale velká byla i tak dost. Jak se na ní Boba díval, napadlo ho, že se dívá na malé město uvnitř města. Svět ve světě.
Byla už tma, ale kolem arény bylo dost jasného světla, které všude vrhalo stíny. Poté, co byl Jabba eskortován ze stanu, vyšel ven i Boba se zbytkem. Jachta se vznášela nad povrchem. Jabbův majordom Bib Fortuna organizoval nástup po lávkách a žebřících. Otroci a služebníci běhali nahoru a dolů a připravovali jachtu k odjezdu.
„Rychle!" syčel Fortuna.

Jakmile byl Jabba na palubě, byl s odjezdem netrpělivý. Nebyl dobrý nápad nechat ho čekat!
Boba se potloukal pár metrů od jachty. Chtěl se proplížit do stanu pro trochu vody a pár ninchifů, mrňavých jeskyních rybek ne větších než jeho nehet. Ani si nepamatoval, kdy měl naposledy plnohodnotné jídlo.
Nechal to být a přikrčil se k zemi. Sledoval, jak Jabbovi služebníci rozmontovávají stan jako balón.
Zabralo to jen pár minut. Z jachty vyběhli další služebníci a shromažďovali stanové díly. Nábytek a vybavení pro hazard byly odneseny. Během cesty do Jabbova paláce budou uskladněny v nákladovém prostoru jachty.
Jabbův palác. Boba už o něm slyšel různé zvěsti.
Co slyšel, nebylo pěkné. Moc ne.
A teď, když viděl Jabbu osobně, si byl docela jistý, že palác bude horší, než jak ho pověsti popisovaly. Měl by se připravit na všechno.
Nastavil si helmu a přepnul na infračervený vizuální mód. Všechno okolo se najednou vybarvilo v červené a černé.
„Uch!“ ušklíbl se Boba.
Všude viděl tatooinskou noční havěť. Všude se hemžily písečné krysy, které žraly odpadky po kolemjdoucích. Mezi kameny pobíhali písečí škorpióni.
Boba si všiml několika malých postav nepovšimnutě se plížících ze stínů. Popadly kovovou bednu a okamžitě s ní zmizeli.
Libkathova armáda v práci, pomyslel si se slabým respektem.
„Vypadáš docela šťastně,“ ozval se za ním nějaký hlas.
„Boba se otočil. „Ygabbo!“
Za ním stála hubená postava v otrhaných hadrech. „Mám tě,“ řekla s úsměvem. Špinavou rukou se dotkla okraje helmy. „No. Myslím, že jsi bez ní vypadal líp. Není ti v ní horko?“
„Jo. A žíznivo.“
Ygabba se skrčila vedle něj. „Nakonec ti s tím můžu pomoct. Tady – “
Vytáhla malou nádržku s vodou. Boba se na ní podíval a pak ji vděčně přijal. Rozhlédl se kolem, aby se ujistil, že je nikdo nesleduje. Pak si sundal helmu a napil se.
Voda silně páchla prachem a čistících chemikáliemi. Byly v kamínky a písek. A také byla teplá.
Byla to ta nejlepší voda, jakou kdy Boba pil.
„Díky,“ řekl, když zmizela i poslední kapka. Vrátil ji nádobku a znovu si helmu nasadil. „Našli jste, co jste hledali?“
Přikývla. „Našli. Vidíš ty všechny droidy jak hlídaj tu nádrž támhle? To je jen zástěrka. Skutečnej náklad byl schovanej s nákladem vody ze zavlažovaný farmy blízko Bestinu. Odtud to přišlo,“ dodala a pozvedla nádržku. „Abych řekla pravdu, tak raději beru vodu.“
„Ale vzali jste ty zbraně?“
Ygabba se usmála. „Samozřejmě.“ Pak její úsměv pohasl. „Nemáme jinou možnost. Když nesplníme Libkathovy rozkazy, stanou se hrozný věci.“
„Jaké hrozné věci?“
„Děti zmizí. Už je neuvidíme. Libkath je prodá jako otroky nebo sezónní dělníky. Nebo hůř.“
Její obličej potemněl. Boba si pomyslel, jak špatně na tom Ygabba s ostatními byli teď. Jestli je něco ještě horší, pak to musí být skutečně hrozné.
„Kam ty zbraně jdou?“ zeptal se. „Pašeráctví je na Tatooinu rozšířené. Někteří říkají, že je to tady jediný obchod. Je tu spoustu lidí, co chtějí zbraně.“
Na chvíli se zamyslel. „Takže říkáš, že se sem ty zbraně napřed pašují. Teď Libkath podvede kohokoli, kdo to dělá tím, že mu je potom ukradne?“
„Správně. A jedinej důvod, proč se nám to daří je ten, že nás nikdo nepodezírá. Jak už jsem řekla. Dospělí nás neberou vážně. Než nás chytí.“
Najednou vstala. „No, asi bych měla jít. Musím za ostatníma.“
„Počkej, Ygabbo,“ řekl Boba.
„Co je?“ zastavila se.
„Proč prostě neutečete? Myslím jako, že Tatooine je velká planeta. Když utečete, tak vás Libkath nedokáže všechny vystopovat. A říkala jsi, že ten jed se neuvolní, pokud planetu neopustíte.“
„Pravda,“ pokývala smutně hlavou. „Ale mrňata jsou moc malí. Nedokázaly by s náma odejít.“
„Ale můžete jít pro pomoc,“ řekl Boba. „Někdo bude naslouchat. Někdo pomůže.“
Ygabbiny oči se zalily slzami. „Nemáme rodiny a těm, kdo stále mají příbuzný vyhrožoval, že je zabije, pokud půjdou domů. Život je pro ně tady na Tatooinu dost těžkej. V Mos Espě dokážeme přežít. Jednou, až budeme starší, cestu domů najdeme. Nevím jak. Ale najdeme.“
Boba na ní zíral. Přikývl. „Myslím, že jsi statečná, Ygabbo. Pokud budu moct nějak pomoct, udělám to.“
„Děkuju, Bobo,“ usmála se na něj.
Podívala se na Jabbovu jachtu. Její prapory byly roztaženy. Posádka stahovala hadice a připravovala se k odjezdu.
„Vypadá to, že jsi našel, co jsi hledal,“ řekla.
Boba se postavil vedle ní. „Ano. Jabba souhlasil, že mě vezme s sebou – jako nájemného lovce!“
Nedokázal ve svém hlase zakrýt pýchu.
Ygabba se pomalu usmála. „Nájemný lovec Boba Fett! To už teprve nezapomenu.“
„Ne. A já také nikdy nezapomenu na vás.“
Z jachty se ozvala famfára trumpety. Jabba Hutt byl připraven k odjezdu.
„Sbohem, Ygabbo!“ zvolal Boba a rozběhl se k jachtě. Popadl provazový žebřík, rychle vyšplhal nahoru a vyšvihl se na

palubu. Najednou ho uchopily hrubé ruce a přitiskly na podlahu.
„Padej dolů!“ vyštěkl na něj gamorreanský strážný. „Žádná lůza v Jabbově dohledu!“
„Byl jsem Jabbou pozván,“ protestoval Boba. „Jako nájemný lovec – “
Strážný se hrubě zasmál. „Táhni dolů k ostatním najatým pistolníkům!“ zahýkal a strčil Bobu ke dveřím.
„Ty – !“ vykřikl Boba. Pak ho napadlo něco lepšího. Naposledy se podíval k aréně. Tam kde byl stan, stála malá postava a pozorovala ho.
„Padej!“
Drsné ruce ho prostrčily dveřmi ho temnoty Jabbovy jachty.

Kapitola 16
Jabbovi hosté na horní palubě jedli a pili. Hrála hudba. Akrobaté skákali a Twi-lecké tanečnice tančili. Plachtoví se ve vzduchu napjalo, jak se velké vozidlo majestátně vydalo do Dunového moře. Nad ním na nebi černém jako hapeský samet svítily hvězdy. Vzduch voněl pečeným masem, sladkými ovocnými nápoji a za pohádkové ceny ze vzdálených zelených světů dovezené květiny. Mrlssijský harfista hrál a zpíval, zatímco si Jabba hověl na svém trůně a cpal si do úst hrsti svíjejících se červů. Jabbovi hosté přecházeli po palubě. Vyhlíželi ven na hvězdami ozářenou poušť, smáli se, plánovali a popíjeli Jabbovo nejlepší chandrilanské víno.
Boba se na tu nádheru naneštěstí podíval jen letmo. Slyšel jen zvuky hudby a veselí a cítil vůni vzácného masa a ovoce.
Byl v prostorách pod horní palubou. Tady žádné hvězdy ve tmě nesvítili. Prostor byl slabě osvětlen houpajícími se světelnými koulemi zavěšenými u stropu. Nebyla tam žádná voda nebo jídlo. Vzduch byl zatuchlý a horký a páchl špinavou slámou a hospodářskými zvířaty. Kolem se mleli členové posádky, kteří zrovna neměli službu a s klením prohrávali své peníze. Několik jich spalo v houpajících sítích podál stěn. Pár se jich bavilo tím, že tyčemi šťouchali do klecí s Jabbovými zvířaty.
Boba se opatrně prodíral davem. Zastavil se, aby se podíval do klece, ve které byl gallionský tripion. Ohromné škorpionovité stvoření zacvakalo klepety. Jeho jedovatý bodec vyrážel proti mřížím klece, za kterými ho stráže provokovali.
„Brzo vás sežere!“ ušklíbl se na ně, když se rozesmáli.
Jeden se na Bobu podíval. „Další novej?“ Po obličeji se mu rozlil poťouchlý úsměv. „To bude třetí nájemnej lovec za tenhle měsíc, kterýho Jabba pošle na Gilramose!“
„Gilramos?“ zeptal se Boba.
„Správně! Skutečnej trn v Jabbově ocase. A trn, kterej se špatně vytahuje. Zabil poslední dva nájemný lovce, co po něm šli.“
Strážný si Bobu prohlédl od hlavy k patě. Pak se posměšně zasmál. „Zdá se, že skóre vytáhneš na tři,“ řekl a vrátil se k dráždění tripiona.
„Do třetice všeho dobrého,“ zamumlal Boba. Přešel ke zdi, snažíce se držet rovnováhu. Jachta jela rychle – zaslechl, že k ránu dosáhnou paláce.
Ale nejela klidně. Někdy jako by spadla s ohavným trhnutím. Jindy zase vystřelila přímo nahoru o stovky metrů. Kdykoli se to stalo, byl Boba rád, že to nevidí zvenčí. Také byl rád, že toho moc nesnědl. Nenáviděl by se, kdyby se mu udělalo špatně!
„Takže ty jsi další nájemný lovec,“ prohlásil někdo. „Jabba už vážně musí být zoufalý.“
K Bobovi se přiblížil seschlý starý muž, který byl o hodně menší než Boba. Stařec na sobě měl splývavé zelené roucho, překryté dlouhou flekatou zástěrou. Řídké bílé vlasy měl téměř schované pod bílou čepicí. Obličej měl hnědý a zvrásněný jako vysušené gorské jablko, ale jeho modré oči byli laskavé.
„A-ano,“ řekl Boba. Nedůvěřivě se na muže zadíval. „Byl jsem sem poslán Jangem Fettem.“
Muži se rozšířily oči. „Jango Fett? Být tebou, nechám si to pro sebe. Durge by nebyl šťastný, kdyby to slyšel!“
Bobovi se sevřel žaludek. „Durge?“
Muž zavrtěl hlavou. „Dost tlachání – všechno po pořádku. Kdo jsi?“
Boba se napjal a nic neříkal. Po chvilce muž natáhl ruku. Ukázal k výklenku, kde byla ve zdi udělaná kóje.
„Pojď,“ řekl laskavě. „Do Jabbovy pevnosti je dlouhá cesta. Ne každý z Jabbových zaměstnanců je nezdvořilý jako tamti – “
Ukázal na Gamorreany, kteří si hráli s noži.
„Možná většina,“ dodal muž, „ale ne všichni. Například já. Mé jméno je Gab’borah Hise. Na této jachtě jsem šéfkuchař přes dezerty.“
Boba se ušklíbl. „To jsou ještě další?“
„Ó ano – mnoho. Tucty dezertových šéfkuchařů! Jabba se nají těch nechutných bílých červů, ale jeho hosté a legie zločinců mají různé chutě. Nicméně je někteří mají stejně zvrácené jako Jabba samotný. Musím pořád vymýšlet nová jídla, abych je nalákal.“
Boba ho následoval do výklenku a posadil se. Gab’borah si povzdechl a výklenek zakryl.
„Vždycky jsem pro Jabbu nepracoval. Jeden čas jsem byl hlavní kuchař v kantýně v Mos Eisley. Byl jsem velmi úspěšný. Moc úspěšný. Jabba se doslechl o tom, jak jsem dobrý. Udělal mi nabídku, kterou jsem nemohl odmítnout.“
Boba se usmál. „Rozumím. Neměl jste jinou možnost než sem jít.“
„Neměl jsem jinou možnost,“ souhlasil stařec. „Vařil jsem pro pašeráky a obchodníky. Teď vařím pro pašeráky a gangstery. Na tenhle večer jsem připravil nejelegantnější cukrovinky. Dušené flambované collypody s tangerettovým krémem s fíky. Absolutně vynikající! Naneštěstí jsem ochutnávku servíroval Bibu Fortunovi. Jeden z collypodů,

přestože byl v plamenech, nebyl úplně mrtvý. Zapálil mu rukáv. Naštěstí jsem to uhasil. Pak jsem Fortunu podplatil měsíční mzdou. Také jsem mu dal ziziibbonskou pralinku, čerstvě udělanou tohle ráno. Bibu Fortunovi docela chutnají."
Gab'borah si povzdechl. „Takže mě nehodil do jámy k sarlaccovi, jak by jinak určitě udělal. Ale proto mě také s hanbou poslal sem."
Roztřesenou rukou sáhl do kapsy a vytáhl malý kulatý předmět. Byl jasně zelený s červenými a žlutými žilkami.
„Tady," podal ho Bobovi. „Jeden jsem schoval. Neboj se, není otrávený," řekl a na důkaz si trochu ukousl. „Vidíš? Zkus to. Řekni mi, co si o tom myslíš."
Boba to opatrně zkoumal. Pak se otočil stranou, zvedl mírně helmu tak, aby si mohl dát pralinku do úst.
Vonělo to výborně.
Bylo to výborné.
„Je to skvělé!" řekl Boba s plnou pusou.
Gab'borah přikývl. „Já vím. V celé galaxii mám recept jen já – další důvod, proč mi nikdy Bib Fortuna doopravdy neublíží."
„Jenom vy?" Boba si olízl rty a slízl zbytky sladké chuti.
„Ano." Stařec se odvrátil. Jeho vráscitá tvář posmutněla. „Chtěl jsem to tajemství nechat mému jedinému dítěti a dědici, ale…"
Hlas se mu vytratil. Z jedné klece se ozvalo zařvání vrblthera. Boba si promnul oči. Bylo pozdě. Potřeboval se vyspat. Ale napřed se na něco musel zeptat.
„Předtím jste zmínil jedno jméno. Durge." Boba svůj hlas nutil do přirozeného tónu. „Je tady?"
„Durge?" Stařec potlačil zachvění. „Nájemný lovec se strašlivou silou a destruktivní mocí."
Natáhl se a dotkl se Bobovy helmy. „Měl by sis na něj dát pozor. Durge nenávidí Mandaloriany stejně jako nenávidí Jedie. Jeho zbroj je pomalovaná symboly Mandalorianů, které zabil."
„Teď si vzpomínám," řekl Boba, předstíraje, že to pro něj byla novinka. Navzdory horkému zatuchlému vzduchu mu přeběhl mráz po zádech. „Chtěl být vzorem pro klonovou armádu."
Gab'borah se na něj s respektem zadíval. „Říká se to," odvětil. „Jak jsi k tomu přišel?"
Boba zaváhal. „Jango Fett mi to řekl," odpověděl nakonec.
Stařec blýskl očima. „Pak víš, že se Durge hodně radoval potom, co byl Jango Fett zabit. Mrzelo ho jenom, že na jeho smrti neměl podíl."
„Ano," řekl Boba. Oči se mu zalily slzami. Nutil svůj hlas ke klidu. „Já vím."
„Takže také víš, že jsi v nebezpečí, jestli tě Durge spatří."
„Jabba Hutt si mě najal jako svého nájemného lovce," odporoval Boba. „Jsem pod jeho ochranou!"
Gab'borah zavrtěl hlavou. „Jabba si najal i Durge."
Šéfkuchař se chytil okraje kóje a vykoukl do zaplněné místnosti. Gamorreané byli roztaženi na podlaze nebo v houpacích sítích a hlasitě chrápali. Dva z nich hlídali žebřík, který vedl na horní palubu. Gab'borah se na ně podíval a pak se otočil k Bobovi.
„Ach, mladý válečníku," řekl. „Když se přijde k Jabbovi, žádná ochrana tady není. Žádné bezpečí. Když máš štěstí, hodně velké štěstí, tak tu je jenom prohnanost a síla. A když štěstí nemáš? Je tu jenom utrpení."
Stařec vylezl z kóje a vyškrábal se do jedné sítě.
„V paláci budeme až za několik hodin," oznámil Bobovi. „Radím ti, aby ses vyspal. Je těžké být prohnaný nebo silný, když nejsi odpočinutý."
Spát! Boba na Gab'boraha nevěřícně zíral. Jak by mohl někdo spát na takovém páchnoucím a přecpaném místě?
Ale během pár minut se podle starcovy rady zařídil.
Byl to opravdu dlouhý den. Konečně Boba usnul.

Kapitola 17

Bobu vzbudil tichý vrčivý zvuk. Otevřel oči a spatřil vrblthera, jak na něj z klece hladově zírá. Jeho zelené oči zlověstně zářily a dlouhé žluté zuby koukaly z černé tlamy. Boba se rychle posadil. Vrblther jakoby v úšklebku otevřel tlamu a položil si hlavu na přední nohy.
Co teď? Boba se rozhlédl kolem. Místnost byla kromě chrápání Gamorreanů tichá. Vedle žebříku seděli oba strážní se skloněnými hlavami.
Spí v práci! Vsadím se, že by se to Jabbovi nelíbilo, pomyslel si Boba.
Ohlédl se k houpací síti, kde, hlasitě oddechujíc, spal Gab'borah. Pak se Boba na svém lůžku otočil na bok, aby si byl jistý, že ho nikdo nevidí. Zvedl helmu.
Vzduch! Ve skutečnosti by to čerstvým vzduchem nenazval, ale určitě to bylo lepší než dýchat přes masku. Boba zavřel oči. Na prsty se mu přilepil písek a kamínky. Smetl je ze své tuniky. Pak opatrně vytáhl svou knihu.
Posadil se s nohama pod sebou a otevřel ji. Na displeji zářila slova: Kvůli znalostem musíš najít Jabbu.
Bobův prst se vznášel nad displejem. Poklepal na jedno slovo.
Jabba.
Věta okamžitě vybledla a objevil se jiný nápis. Boba ho rychle prohlédl, než našel, co hledal.
Palác.
„Mluv," zašeptal Boba. Kniha zaznamenala hlasový povel a začal k němu mluvit otcův hlas. Hlas byl tichý, že ho bylo stěží slyšet.
„Jabbův palác byl vybudován v bývalém b'omarrském klášteře. Za každou cenu se vyhni spodním patrům. Tam je

vězení a podzemní chodby, ve kterých jsou doupata během staletí uprchlých zvířat. Nejvyšší patra obývají Jabbovi nejvzácnější hosté – dokud jsou cení. Průměrný host končí jako kraytův oběd. Nebo sarlaccova večeře. Nájemní lovci jsou na tom poměrně dobře, jestliže jsou úspěšní."
Hlas utichl. Na displeji se ukázal Jangův obličej, který se díval přímo na Bobu. „Když obchoduješ s Jabbou, je tu jedno pravidlo. Jen jedno," řekl Jangův obraz vážně. „Nezklam."
„Nezklamu," zamumlal Boba. Prsty přejížděl po obrysu Jangovy tváře. Na vteřinu se jeho obraz usmál. Pak zmizel a displej ztmavl. Boba tam teď viděl svůj vlastní odraz. Ještě nevypadal jako otec, ale ani už nebyl tím dítětem, kterým byl. Oči měl tvrdší. Ústa vypadala, že nejsou zvyklá se moc smát.
Odložil knihu. Rukou si přihladil vlasy a vstal. Prasklinami ve stěnách jachty prosvítalo světlo. Z horní paluby slyšel kroky a zvonění zvonu.
„Vzbuďte se, špíny!" zakřičel někdo. Nad žebříkem se objevila gamorreanská tvář. „Během patnácti minut budeme dokovat!"
Spící stráže zavrčeli a zabručeli. Zvedli se na nohy a kopali do těch, co stále leželi na podlaze. Gab'borah se pohnul. Zívnul, slezl ze své sítě a protáhl se.
„Už je ráno! Vyspal ses dobře?" zeptal se Boby a zamrkal.
„Jako mimino," odpověděl Boba.
„To je dobře. Pro válečníka je spánek důležitý. Stejně tak snídaně."
Stařec se opatrně rozhlédl a vytáhl z šatů dva malé balíčky.
„Tady," zašeptal a jeden Bobovi podal. „Příděl glebu. Není to tak dobré, jako to, co jsi měl v noci, ale zasytí tě to a dá ti to dostatek energie na celý den."
Boba to rozbalil. Uvnitř balíčku byla plochá tyčinka podobná kartonu. Přičichl k ní.
Páchlo to jako karton. Zvědavě se zadíval na Gab'boraha, hryzajícího vlastní příděl. Boba pokrčil rameny a kousek si ukousl.
Také to jako karton chutnalo. Ale bylo to lepší než nic. Rychle to dojedl.
Právě v čas.
„Chtějí tě na palubě!" šťouchl Gamorrean chlupatou pěstí Gab'boraha do žaludku. Stařec se uklonil a rychle vyrazil k žebříku. Boba chvilku počkal a pak ho následoval.
„Hej! Nikdo neříkal, že chtějí tebe!"
Popadl Bobu za rameno. Vrblther ze své klece zpěvavě zakňoural.
„Začíná mít hlad!" řekl Gamorrean a prasečí očka mu zlomyslně zazářily. „Co takhle, kdybysme mu dali malou svačinku?"
Boba vzdoroval. „Jsem tu na Jabbovu žádost! Nech mě nebo za to zaplatíš!"
Strážný se ušklíbl. „Jabba jednoho nájemnýho lovce postrádat nebude – už jich ztratil dost!"
Boba Gamorreana kopl do břicha. Se zařváním plným bolesti a hněvu udělal strážný krok dozadu a pozvedl pěsti. „Proč, ty - !"
„Promiňte," ozval se Gab'borahův hlas a chladně se na strážného zadíval. „Ten válečník tu je na Jabbovu speciální žádost. A mou vlastní – pomůže mi připravit Jabbův ranní pokrm."
Strážný Gab'boraha propaloval pohledem.
Ten mu ho nezůstával dlužen. „Nechtěl bych tím, kdo zdrží Jabbovu snídani," řekl. „Pojď – "
Pokynul Bobovi. Gamorrean se zachrochtáním sledoval, jak se Boba připojil ke starému šéfkuchaři.
„Opravdu děláte Jabbovi snídani?" zašeptal, když šplhali po žebříku nahoru.
„Ne." Gab'borah se natáhl a pomohl Bobovi na palubu. „Většinou jí ty odporné bílé červy. A malé slizké wuorly. Ale Gamorreané jsou příliš hloupí, než aby si to pamatovali."
„Dobrá věc," souhlasil Boba.
Gab'borah se na Bobu zasněně zadíval.
„Jsi statečný mladík," řekl. „A šťastlivý. Mnoho dětí tvého věku na Tatooinu zmizelo. Byly uneseny. Jejich rodiny už o nich nikdy neslyšely. Pro nás jsou ztraceni."
Starcovy oči posmutněly. Boba pocítil také smutek, ale i vzrušení.
„Já jsem je viděl!" začal. „Oni – "
Než mohl pokračovat, objevil se černě oděný Bib Fortuna.
„Ty!" přikázal a ukázal na Gab'boraha. „Jdi do kuchyně – okamžitě!"
Gab'borah se uklonil. „Jak si přejete," odvětil a podíval se na Bobu. „Jdu do sedmé kuchyně," zamumlal. „To je moje normální místo."
Boba pochopil, že mu chtěl říct, kde ho najde.
„Sbohem," řekl Boba. Stařec se usmál a odešel. Bib Fortuna se k němu netrpělivě otočil.
„A ty – " upřely se Twi-lekovy oranžové oči na Bobu, „se připrav na audienci u Jabby. Vol svá slova opatrně," dodal a ušklíbl se. „Pravděpodobně budou tvá poslední!"

Kapitola 18
Boba sledoval, jak Twi-lek míří na vyvýšené místo na hlavní palubě. Nad ním se rozkládala jasně žlutá plátěná stříška. Pod ní byl stín. Byla to ochrana před oběma tatooinskými slunci, které už žhnuly úsvitem. Stál tam stůl plný jídla a džbánů vody, která měla na této pouštní planetě cenu vzácných kovů.
A byl tam Jabba. Byl rozvalený na plošině a v jedné ruce držel žabovitého wuorla. Se spokojeným povzdechem si ho strčil do úst. Boba se zhluboka nadechl. Poupravil si helmu a vykročil k němu.

„Ó Vznešený Hutte," řekl. Jeho hlas byl plný sebedůvěry a respektu. „Očekávám vaše rozkazy."
Jabba hlasitě žvýkal. Pak polkl a říhl.
„Říkáš, že jsi nájemný lovec?" zeptal se.
„Ano, ó veliký Jabbo."
Jabba se díval na jeho helmu. Vzadu na krku Boba ucítil pár kapek potu. Byl rád, že Jabba nemůže vidět jeho obličej… Nebo mohl…?
„Na mandalorianského válečníka jsi malý," řekl Jabba pomalu huttsky. Zúžil oči. „Mám úkol, který je nebezpečný. Vyžaduje odvahu a schopnosti."
„Já mám obojí," prohlásil Boba.
„Ostatní říkali to samé." Jabba se otřásl smíchem. „Jejich kosti teď leží v acklayově doupěti!"
„Promiňte, Vznešený." K Jabbovi přistoupil Bib Fortuna. Sklonil hlavu a oznámil: „Přijíždíme do paláce."
Jakmile domluvil, jachta se zastavila. Paluba se pod Bobovýma nohama zakymácela. Včas udržel rovnováhu a neupadl.
„Ó Velký Jabbo," začal. „Rád bych – "
„Ticho!" zahřměl Jabba. „Za pět minut se s tebou a dalším nájemným lovcem sejdu v mém trůnním sále. Tam ti dám tvůj úkol. Jestli se zpozdíš, podmínky se změní."
Zločinecký šéf se dlouze zasmál.
„Ty podmínky budou zahrnovat mé bojové arachnidy. Už pár dní nejedli. Zjistil jsem, že když jsou hladový, jsou lepší."
Boba vážně přikývl. „Nezpozdím se."
Ale Jabba už odcházel.
Na palubě vládl chaos. Lidé spěchali, aby zvedli nebo spustili žebříky a prkna. Na místě, kde vystupoval Jabba byla umístěna široká rampa.
„Pohněte!" štěkl strážný.
Boba spěchal k zábradlí a přitom si před slunci stínil oči. Pohlédl dolů. Poprvé spatřil Jabbův palác.
„Páni!" vydechl.
Okolo se rozkládala pustina Dunového moře. V dálce nad rudými písky a hlubokými kaňony se nejasně rýsovaly hory. Daleko, daleko odtud se pouští pohybovalo několik mrňavých černých skvrn – stádo divokých banth.
Tam někde žili barbarští píseční lidé, tuskenští nájezdníci. Tam někde Jawové uklízeli trosky vesmírných lodí a opuštěné zavlažovací farmy.
Ale tady žádní Tuskenové nebo Jawové nebyli.
Tady byla pevnost Jabby Hutta.
Byla větší a podivně krásnější než cokoli Boba zatím viděl. Ohromná centrální věž, vysoká jako hora, se tyčila ze skalních útesů. Okolo ní umístěné štíhlé nebo houbovitě tvarované věže vrhaly purpurové stíny na jasný písek. Pod nimi se míhaly spídry převážející zásoby a návštěvníky.
„Úchvatné, že?" ozval se mechanický hlas.
Boba se otočil a spatřil humanoidního protokolárního droida PD. V ranním světle jeho žlutý plastocelový kryt přímo zářil.
„Ano, to je," opověděl Boba. Přenastavil helmu, aby jas zastínila.
„Kdysi dávno to byl b'omarrský klášter," pokračoval droid. „Tehdy tu bylo několik tisíc mnichů. Teď jich je tu jen pár. Jejich mozky jsou přesunuty do pavoukovitých obalů. Jeden je občas může vidět ve vrchních patrech."
Boba se uvnitř helmy ušklíbl. Fuj! pomyslel si. Nechodit do vrchních pater!
„Pohněte se!" vykřikl Gamorrean.
Boba vyrazil k přeplněné rampě. Droid šel vedle něj. Jakmile se na rampu protlačili, prořízl vzduch ohlušující řev.
„Hou!" ozval se Boba. „Co to bylo?"
Vzhlédl. Kolem se prohnal velký spídr. Za ním se táhla kondenzační stopa z výfuků. Řídila ho vysoká silná postava. Z ramen jí na zbroj visely zbraně. Nad zápěstími se jí blyštily granáty jako krystalové oči.
Spídr se hnal k Jabbově pevnosti. Boba zahlédl na stříbřité zbroji obrys kresby mandalorianské lebky.
„To je Durge," řekl droid. „Jabba se doslechl, že je na Tatooinu a udělal mu velkou nabídku."
Droid na Bobu pohlédl svýma kulatýma očima prostými emocí.
„Kdokoli zklame, bude Durgeovi dán jako odměna," pokračoval droid. „Tak si udržuje vybroušené reflexy. Cvičením na živé kořisti. Proto je to tady nejlepší nájemný lovec."
Boba droidovi pohled oplácel. Zavrtěl hlavou. „Durge je nejlepší nájemný lovec?" řekl, přemýšleje o tom, co by řekl jeho otec. „No, myslím, že je čas na změnu!"
Bobova slova zněla odvážněji, než se cítil. Ale toho si droid nevšiml.
„Pojďte," řekl. Za nimi stáli netrpěliví Gamorreané s vytaženými zbraněmi. „Odvedu vás do trůnního sálu."
„Díky," řekl Boba. „Ještě jsem tam nikdy nebyl."
„Neděkujte," prohlásil droid chladným mechanickým hlasem. „Pochybuji, že sem ještě někdy přijdete."
Beze slova Boba droida následoval po rampě a do stínů Jabba paláce.

Kapitola 19

Vnitřek paláce byl temný a chladný. Boba úlevně vydechl.
„No, tohle je lepší!" poznamenal k droidovi.
Ale jeho úleva netrvala dlouho. Kolem prošlo něco pavoukovitého na dlouhých kovových nohách. To, co vypadalo jako jeho hlava, byla ve skutečnosti jasná koule naplněná nějakým roztokem. V něm plavalo něco, co se podobalo mozku.

Boba na to zíral. „To je mnich?“ zeptal se.
„Ne,“ odvětil droid, který šel dál ztemnělou chodbou. „To je poslední nájemný lovec, kterého Jabba poslal na Gilramose. Nebo spíš to, co z něj zbylo.“
Boba sledoval, jak stvoření odkráčelo do stínů. Pak droida dohonil. Cvakání noh pavoukovitého droida zatím utichlo.
„Proč nikdo není schopný Gilramose chytit?“ zajímal se.
„Tatooine je velmi velká planeta,“ řekl droid. „Velmi pustá planeta. V poušti je mnoho míst, kde se dá ukrýt. Jeden může strávit celý život tím, že někoho hledá a nenajde ho.“
„Tam se Gilramos schovává?“ ptal se Boba. „V poušti?“
„To si nájemní lovci myslí. Tady – “
Droid se zastavil. Pokynul k vysokému zakřivenému oblouku. „To je Jabbův trůnní sál. Tady tě musím opustit.“
Otočil se a odešel.
Boba sledoval, jak odchází. Cítil se, jakoby měl místo srdce v hrudi kámen. Pohlédl na obloukovitý průchod.
Jakmile jím projde, ocitne se uprostřed Jabbovy říše.
Bude mu vydán na milost a nemilost.
Ne! pomyslel si. Strčil ruku do kapsy a dotkl se knihy, kterou tam měl. Hned se cítil klidněji.
Strach je energie.
To ho otec učil. Když ovládneš strach, stane se mocí.
A ta tě posílí.
Zhluboka se nadechl. Cítil, jak mu srdce tluče, ale už ho to neznepokojovalo.
Zevnitř slyšel hudbu. Slyšel hlasy. Slyšel pronikavé výkřiky a hluboký mocný smích. Slyšel hlas, který byl suchý a nelítostný jako pouštní bouře.
Jabba.
A Durge.
„Čas jít do práce,“ řekl Boba.
Prošel dovnitř.
Trůnní sál byl obrovský. Ve vysokých lampách hořely ohně. Stinné postavy tančily a poskakovaly. Někdo pískal na flétnu. Byl cítit kouř.
A pečené jídlo. Poblíž Jabbova trůnu se otáčel rožeň. Na něm byla velká démonická chobotnice se zahnědlými chapadly. Bobu okamžitě přešla chuť.
„Nájemný lovče!“ zahřměl Jabba, obrovitá postava uprostřed místnosti. „Předstup!“
Boba postoupil dopředu. „Vaše Velkoleposti,“ řekl a uklonil se. „Přišel jsem, abych přijal vaše rozkazy.“
Boba vzhlédl. Jabba se opřel. Štěrbinovitýma očima Bobu sledoval. Tanečnice a zpěváci okolo přestali. Také Bobu sledovali. Jejich oči byly plné strachu.
A plné očekávání.
„Řekl jsem ti, abys mluvil?“ zařval Jabba. Nahnul se dopředu, až na Bobu padl jeho stín.
„N-ne,“ zakoktal Boba. „Ale – “
Z Jabbova stínu se vynořila jiná postava. Obrovská a svalnatá v zářící stříbřité zbroji.
Byl to Durge.
„Mám ho zničit?“ vykřikl. Pozvedl ruku a namířil na Bobu blaster. Mandalorianská lebka na jeho hrudi vypadala jako v ohni.
Boba se napjal. Koutkem oka viděl tucty Jabbových stráží. Dveře byly zavřené.
Podíval se pod nohy. V podlaze byla dlouhá rýha.
Padací dveře. Jabba pro své zvrácené potěšení choval nebezpečná zvířata. Trestal jimi ty, kteří se mu znelíbili. Tam by neunikl.
Vzhlédl. Strop křižovaly trámy. Viseli tam kočkovité bytosti. Hladově se na Bobu dívaly.
Durge k Bobovi o krok postoupil. „Potěšilo by mě, kdybych tě zabil,“ řekl a namířil blaster.
„Tebe možná!“ zaburácel Jabba. „Ale mě ne.“
Netrpělivě lovci pokynul. Durge dál Bobu sledoval a jeho oči se podlily krví. Konečně blaster sklonil. „Jestli ne teď, tak potom,“ řekl.
„Mám pro vás úkol,“ pokračoval Jabba. „Někdo překáží mým obchodům. Někdo se mnou odmítá spolupracovat. Ten někdo musí být zabitý.“
„Podívám se na to!“ řekl Boba. Jeho hlas se hlasitě rozléhal trůnním sálem.
„Jak říkáš,“ řekl Jabba. Natáhl ruku a jeden sluha mu ji okamžitě naplnil kroutícími se červy.
Jabba zamyšleně žvýkal. Pak na Bobu ukázal. „Mandaloriane, nemáš žádné zbraně!“
Tlustý zločinec se rozesmál. Celá místnost se rozesmála také.
Jen Durge byl zticha. Stále na Bobu nenávistně zíral.
Boba zavrtěl hlavou. Mysli!
„To je pravda, ó Vznešený Jabbo,“ řekl rychle. „Čekal jsem, že zbraně dostanu od tebe samotného. Protože jsi největší ze svého druhu. A já budu největší z nájemných lovců!“
Jabba se usmál. „Dobrá odpověď!“
Boba se otočil a nebojácně se zadíval na Durge. „A pravdivá!“
Nájemný lovec hmátl po blasteru. „Za to okusíš velkou bolest. Myslím, že je čas, podívat se, co je pod tvou helmou!“
S řevem po něm Durge skočil.

Kapitola 20
„HO HO!“ smál se Jabba potěšeně. „Durge a neozbrojený válečník!“
Boba neztrácel čas. Než ho mohl Durge chytit, skrčil se mu Boba mezi nohy.
Jabba se smál a vykřikoval: „Je rychlý!“
„Ne dost rychlý!“ ječel Durge.
Z jeho zbraně vyšlehl rudooranžový záblesk. Boba se odkulil. V mžiku byl opět na nohou. Rozhlédl se.
Pár metrů od něj byl rožeň. Chobotnice se na něm klátila jako velká prázdná rukavice. Po chapadlech jí přebíhaly plamenné prsty.
Boba k ní vyrazil, rychlý jako úder srdce. Popadl jeden konec rožně. Kov byl teplý, ale ne horký. Trhnul s ním nahoru a otočil se.
„Ty!“ vykřikl Durge. V jedné ruce držel blaster, v druhé dýku.
Ale vše, co Boba viděl, byla mandalorianská lebka planoucí na lovcově hrudi. Vykřikl a mávl dlouhou kovovou tyčí.
Rozpálená chapadla se rozvinula jako čepele a udeřila Durge do obličeje. Na chvíli byl oslepený.
„Argh!“
Ale chvíle Bobovi stačila. Přitlačil tyč Durgeovi na hruď. Chobotnice vybuchla v kapky horkého tuku, který mu vystříkl na obličej.
„To tě naučí!“ ječel Boba. Udýchaně se otočil k Jabbovi. „Teď, kdybychom mohli – “
„Ne tak rychle, Mandaloriane!“
Boba uhnul stranou – ale ne dost rychle. Něco zasvištělo: Durgeova čepel. Boba se přikrčil. Na helmě ucítil letmý úder.
Na okamžik byla naprostá tma. Pak mu obličej zalilo světlo a vzduch. Vedle sebe zaslechl ošklivé žuchnutí.
„Co to je?“ vykřikl Jabba překvapeně a napůl se zvedl z trůnu. Jeho ruka ukazovala na podlahu.
Boba zamrkal. Podíval se na zem vedle sebe.
Přímo do prázdných očí své bitevní helmy.
„Je to jenom kluk!“ vyjekla jedna z twi-leckých tanečnic. Její modrá kůže přímo zářila, když se pohrdavě dívala na Durge. „Nový nájemný lovec je chlapec!“
„Chlapec?“ opakoval Jabba. Na chvíli na rozhostilo ticho.
Bobu polil chlad. Ruka se mu natáhla pro helmu, ale neodvažoval se pohnout. Pár metrů od něj stál Durge, kterému se ho povedlo odmaskovat.
Pak se Jabba začal smát. „Chlapec! A porazil Durge!“
„Dospělosti se nedožije!“ S výkřikem se Durge na Bobu vrhl.
„Stůj!“ zahřměl Jabba. Nájemného lovce okamžitě obklíčil tucet Gamorreanů. Durge pozvedl blaster.
Objevili se další stráže. Neochotně zbraň sklonil. Pohled, kterým Bobu obdařil, v sobě měl víc zuřivosti a čisté nenávisti, než Boba kdy viděl. Pak promluvil stěží slyšitelným hlasem:
„Budu tě lovit. To je můj úkol a já nikdy úkoly nenechávám nedokončené.“
Boba se rychle odvrátil. Zvedl svou helmu a vložil si ji pod paži. Pak se zadíval na trůn. Věděl, že zločinecký šéf je jeho největší šance na ochranu.
„Ó moudrý Jabbo,“ řekl. „Nech mě sloužit ti. Vyzbroj mě. Dej mi spídr. Pak mi dej úkol a já ho splním.“
„Vyzbrojit tě?“ posmíval se Jabba. „Ale ty zbraně nepotřebuješ! Právě jsi nám to ukázal! A co se týče mého úkolu…“
Slimákovitý gangster přejížděl pohledem z Boby na Durge. „Někdo překáží mým pašeráckým operacím na Tatooinu. Má na to bandu zlodějů. Kradou mé náklady zbraní. On je pak prodává.“
„Komu je prodává?“ zeptal se Boba.
„Separatistům. Ale nejde mi o to, komu je prodává. Jde mi jen o to, že bere to, co je moje. Chci ho zničit. Chci, aby také byli zabiti jeho pomocníci.“
Boba přikývl. „Znáte jeho jméno?“
„Ano. Je to Neimoidian. Jmenuje se Gilramos Libkath.“
„Gilramos Libkath?“ opakoval Boba nevěřícně.
„Přesně to jsem říkal,“ odpověděl Jabba netrpělivě. „Znáš ho?“
Libkath! To jméno Ygabba použila – pro Pána!
Boba skryl své zděšení. „Jestli ho znám?“
Rychle se podíval po Durgeovi.
Nenáviděný nájemný lovec byl asi dvakrát větší než on. Byl ozbrojený. Měl spídr. Nenáviděl Mandaloriany.
A jak viděl, tak podle toho jak se na něj koukal, tak Bobu nenáviděl ze všeho nejvíc.
Teď jsem měl štěstí, pomyslel si Boba. Překvapil jsem ho – dvakrát.
A on to už nikdy nedopustí.
Boba sevřel helmu pevněji.
Teď je moje největší síla znalosti.
Vím, kdo Libkath je. Vím, kde je.
Boba se opravil: Kde bude, až přijede převzít zbraně, které pro něj Ygabba s ostatními ukradla.
„Položil jsem ti otázku!“ zaburácel Jabba. „Znáš Gilramose Libkatha?“
Boba zaváhal. Pak zavrtěl hlavou. „Ne. Ale najdu ho.“
„Nevěřte mu!“ přerušil ho Durge. Gamorreanští strážní okolo něj začali bručet. „Už jednou vás oklamal! Udělá to zase!“
Natáhl k Bobovi pěst. „Dejte mi ho, Jabbo! Zajistím, že jeho lži zemřou spolu s ním!“
Jabba si Durge zamyšleně prohlížel. Pak se otočil k Bobovi. „Říká pravdu. Oklamals mě – a ti, co mě oklamou, nebudou žít dost dlouho na to, aby o tom mohli vyprávět.“

„Ó vaše Velkoleposti! Neoklamal jsem vás," odporoval Boba jasným a lichotivým hlasem.
„Nikdy bych nedokázal oklamat vaši velkou moudrost! Jen jsem chtěl ukázat, jak špatně je ten lovec připraven – tím, že oklamu jeho."
Ukázal na Durge. Jabba se po něm ohlédl.
„Ach!" souhlasil mocný zločinec. Usmál se. „Samozřejmě! To jsem věděl!"
Rachotivě se zasmál. Poskoci kolem něj se hihňali a šklebili.
„Děkuji ti, ó Jabbo." Boba na něj nebojácně pohlédl. „Teď, když mi dáš nové zbraně, odejdu. Nevrátím se, dokud Gilramose Libkatha nechytím."
„Dát ti zbraně?" teplota Jabbova hlasu poklesla. „Nic ti nedám!"
Pokynul k jednomu výklenku. Odtud okamžitě předstoupil Bib Fortuna. „Tito nájemní lovci maří můj čas," řekl Jabba.
„Mluví, když by měli jednat. Tenhle – " ukázal na Durge „ – se nechal porazit pouhým chlapcem! Jeho reflexy slábnou."
Po Jabbově tváři se rozlil úsměv. „Durge si musí zostřit schopnosti. Pak bude lovit rychleji. Bude lovit lépe."
„Zostřím si zuby na kostech toho kluka!" vykřikl Durge.
„Možná," zavrtěl Jabba hlavou. „Ale napřed se seznámíš s několika mými zvířaty."
Jabba bouchl ocasem, až se podlaha otřásla.
„Bojoví arachnidi!" zakňučela tanečnice.
Místnost zaplnilo vzrušené mumlání. Gamorreané se v očekávání šťouchali. Durge pohlédl na Bobu a vzdorovitě proti Jabbovi pozvedl pěst.
„Já je porazím!" vykřikl.
U jejich nohou se v podlaze objevila široká temná díra.
Tma a štěbetavé zvuky. Jak se Boba díval, po podlaze jámy chřestili dva mohutní caridští bojoví arachnidi. Každý měl dvanáct ostrých noh pokrytých čepelovitými ostny. Další ostny měli na zádech. Jejich tlamy odhalovaly dýkovité zuby. Nad nimi se blyštěl tucet očí jako jedovaté klenoty.
Boba se ostře nadechl. Arachnidi se za tím zvukem obrátili a na Bobu se upřelo dvacet čtyři očí.
„Jsou hladoví," zamumlal usmívající se Bib Fortuna.
„I na tebe," řekl Jabba a pohlédl na Bobu. „Přestože se Durgeovy reflexy opravdu velmi zpomalily, bude triumfovat."
„A pak budu lovit," řekl Durge a jeho karmínové oči se upřely na Bobu. „Budu lovit tebe!"

Kapitola 21
Boba bojoval s vlnami strachu. Podíval se na Jabbu. „Nemám žádné zbraně, ó Nejmocnější – "
„Odvažuješ se se mnou hádat?" zahřměl Jabba. „Máš lepší start – na pár minut, když budeš mít štěstí. Pár vteřin, když ho mít nebudeš."
Dal signál strážím. Ti popadli Durge. Odporoval, ale jen trochu, chtěl bojovat. Odtáhli ho k okraji jámy. Arachnidi výhružně pozvedli nohy. Jejich hladové tlamy se otevíraly a zavíraly.
„Dolů s ním," řekl Jabba.
Gammoreané s potěšeným zachrochtáním strčili Durge dolů. V poslední chvíli ještě upřel oči na Bobu.
„Brzy se uvidíme!" vykřikl na něj. „A bude to naposledy!"
Lovec dopadl na zem v jámě už s tasenými zbraněmi a planoucíma očima.
Bojoví arachnidi k němu vyrazili. Z Durgeova blasteru vyšlehla koule ohně.
Ať je cokoli, zbabělec to není, pomyslel si Boba.
„Chceš se k němu připojit?" ozval se mu u ucha hrozivý hlas Biba Fortuny.
„Ne, díky!"
Boba odstoupil od okraje jámy. Jabba se cpal červy. Polkl a podíval se na Bobu.
„Možná také potřebuješ vybrousit své reflexy?"
Boba se rychle uklonil. „Vrátím se – s Gilramosem Libkathem!"
„Nejen s Gilramosem," varoval ho gangster. „Chci, aby byli zničeni i jeho následovníci. Do posledního."
Bobovi vyschlo v ústech. Pomyslel si na Ygabbu a ostatní děti. Vzpomněl si na děsivé oči v jejich dlaních. Na to, jak vyčerpaně vypadali. Jak hladově.
Jak zoufale a jak smutně.
„Zařídím to s nimi, ó Vznešený," řekl.
A to také udělám! pomyslel si. Ale Jabba nemusí vědět jak.
Otočil se a vyběhl z trůnního sálu.
„Co teď?" bručel si pro sebe. Vím, kde Gilramos je, ale jak se tam dostanu?
Běžel, dokud se nedostal na konec dlouhé chodby. Udýchaně se zastavil a rozhlédl se.
Chodba se rozdvojovala. Jedna cesta byla jasně osvětlená. Vanul z ní chladný vzduch. V dálce byl vidět obslužný droid a u dveří čekající drovianský sluha.
Otočil se k druhé chodbě. Byla temná s hrubou podlahou.
Ale vonělo to z ní pěkně. Jako jídlo. Vonělo to jako v kuchyni.
„Gab'borah!"
„Sedmá kuchyně," říkal stařec. „To je moje normální místo."
Boba se pustil temnou chodbou. Vůně kuchyně sílila. Po minutě dorazil k otevřeným dveřím a nakoukl dovnitř.
Byla to velká kuchyně. Vzduch byl nasycen párou. Na otevřených ohních bublaly obrovské kotle. Vydří selonianský kuchař v nich něco míchal. Podíval se na Bobu a zamračil se.
„Je to sedmá kuchyně?" zeptal se Boba.

Selonian zavrtěl hlavou. Ponořil do hrnce velkou lžíci a vytáhl tlustou růžovou larvu.
„Tohle je první kuchyně," řekl. „Chceš ochutnat?"
„Uch, ne!"
Vyběhl zpět na chodbu. Za hlavním vchodem viděl pobíhající postavy a slyšel výkřiky.
„Durge už unikl," vydechl Boba. „Páni, je rychlý – ale já jsem rychlejší!"
Vrazil do dalších dveří. Podél zdí bylo spousta nádrží s vodou. Uvnitř se plazili zelení a modří korýši. Kolem nich plavali lambroští žraloci, další delikatesa.
„Kuchyně sedm?" vyhrkl Boba na droida, který zrovna dával korýše do kotle vroucí vody.
„Támhle," ukázal droid dál.
Zpět na chodbu! Hluk z druhé strany byl hlasitější. Neztrácet čas rozhlížením se. Doběhl k dalším dveřím a pak ještě k jiným.
Ve třetí kuchyni byly sudy dušeného masa. Vonělo tak pěkně, že se Boba musel nutit jít dál.
Se čtvrtou kuchyní takový problém neměl. Ve skutečnosti to nebyla kuchyň, ale líheň bílých červů – byly jich miliony. Kroutili se v dlouhých otevřených jámách. Droidi je nabírali kbelíky a sypali na dopravní pás.
„Fuj!" ulevil si Boba.
Na tohle tak hladový nikdy nebude!
V páté kuchyni byla jen zelenina a ovoce. Většina se hýbala.
Pro maso byla určena šestá kuchyně. Boba nakoukl dovnitř. Cariďanský kuchař na něj zamával nožem.
„Ano!" Velký neohrabaně vypadající tvor se vzrušeně usmíval. „Konečně! Náš hlavní chod dorazil!"
„Špatná kuchyně!" zaječel Boba rychle.
Zpět na chodbu. Z druhé strany se ozývaly výkřiky. Zaslechl Durgův hluboký hlas. Výstřel z blasteru.
Zaslechl kroky a zlostný jekot. Byli blízko.
Přímo před ním byly poslední dveře pokryté huttskými písmeny a čísly.
„Doufám, že to je konečně sedmá kuchyně," zamumlal Boba ponuře.
Otevřel dveře. Několik mužů a žen v tatooinském oblečení stálo okolo dlouhého stolu. Ten byl pokrytý podivnými věcmi. Vypadaly jako jasně zbarvené hračky. Nebo to byly zbraně? To Boba nedokázal říct.
Ale ať to bylo co chtělo, vonělo to dobře. Ne. Vonělo to výborně.
„Můžu ti pomoct?" zeptala se jedna z žen.
Boba se zarazil. Chvíli jen dýchal vůni teplé čokolády, cukru a scry-mintu. Myslel si, že hlady omdlí.
„Mladý pane!"
Boba zamrkal. Před ním stál Gab'borah. Starý muž měl jasně zelenou kuchařskou zástěru a čepici. V jedné ruce držel velkou lžíci a v druhé třesoucí se oční stopku.
„Dokončuji dnešní dezerty," vysvětloval. Otočil se, přistoupil ke stolu a umístil stopku doprostřed jednoho z těch objektů. Nebyla to hračka ani zbraň. Byl to dort.
„Tak!" řekl Gab'borah pyšně. Vrátil se k Bobovi. „Jsem rád, žes za mnou přišel!"
Z chodby zazněl výkřik. Boba se otřásl a rychle dveře zavřel a zamkl.
„Potřebuju vaši pomoc!" vydechl. „Hned!"
Stařec na něj zíral. Pak přikývl.
„Pojď!" pokynul stranou od ostatních. Pak se na Bobu znovu zadíval.
„Co se děje?" zeptal se tiše.
Zpoza dveří se ozval další řev. Gab'borah pozvedl v pochopení obočí.
„Ach – už chápu! To je Durge. Jabba ho za tebou poslal."
„Správně," odpověděl Boba. Zoufale se rozhlédl. „Potřebuju se odtud rychle dostat. Nejen z téhle místnosti. Musím se dostat z celé pevnosti."
Gab'borah se zamračil. Společně se s Bobou podívali ke dveřím. Otřásly se. Během chvíle se Durge propálí dovnitř.
„Pojď za mnou," zašeptal stařec. Přešel s Bobou v závěsu místnost. „Tady – "
Otevřel dveře. Za nimi byl nějaký přístěnek a další dveře. Přístěnek byl plný haraburdí.
„Vím, že jsem to tady někde viděl," zamumlal.
Gab'borah se přehrabával ve starých věcech a něco hledal. Staré nádobí, hrnce a pánve, vyhozené části kamen, příbory…
A na stěně visící jetpack.
„Tady je!" Gab'borah ho popadl a podal Bobovi. „Víš, sám jsem neustále myslel na útěk!"
Boba jetpack ohodnotil. Byl to starší model projektovaný pro dospělé. Podíval se na zásobník paliva.
„Je stále plný," řekl a vděčně se na Gab'boraha podíval a usmál se. „Díky – je to skvělé!"
„Potěšení na mé straně," řekl muž s lehkou úklonou.
Sledoval, jak si Boba nastavuje popruhy a nasazuje jetpack na záda. Z chodby se ozvala ohlušující rána.
„Mandalorianský zakrslíku!" zahřměl hlas. Boba se ohlédl právě včas, aby viděl, jak Durge ničí dveře do kuchyně.
„Jdi!" křičel Gab'borah, otevřel dveře uvnitř přístěnku a Bobu jimi prostrčil. „Rychle!"
„Hou," vykřikl Boba.
Za dveřmi byl prázdný prostor stovky metrů nad zemí. Kolem něj se nacházely veliké zdi Jabbovy pevnosti. Nahoře žhnuly dvě slunce, které vysílaly teplo jako jedovatý déšť.
Dole se jako plamenný přelud rozprostíralo Dunové moře.
„Z cesty, starče!" vykřikl Durge.
„Leť!" vykřikl Gab'borah, když ho mohutný lovec odstrčil stranou.

Boba se otočil. Další pobízení nepotřeboval. Pár metrů od něj stál vraždychtivý nájemný lovec a mířil na něj blasterem.
„Teď tě mám tam, kde jsem tě chtěl mít!“ ječel Durge. „Připraven zemřít?“
„Ještě ne!“ vykřikl Boba a stáhl si helmu přes obličej. Zažehl jetpack. Objevil se plamen a nohy mu ovanul závan tepla.
Ale neměl čas, aby si to uvědomil. Neměl čas přemýšlet o ničem.
„Whooooo-íííííííííí!“ zaječel.
Zem se vzdalovala.
Letěl!

Kapitola 22
Boba už samozřejmě létal předtím. Létal se spídry a na spídrových motorkách. Létal se svou lodí Slave I nadsvětelnou rychlostí.
Ale nic z toho nebylo jako tohle.
„Páni, to je skvělé!“ zavýskal, když udělal několik přemetů. Jabbův palác už byl tak malý jako jeden z Gab’borahových dortů. Když se otočil, viděl Durge stojícího ve dveřích do prázdna. Byl jen zářící tečkou ne větší než hmyz. Byl menší než hmyz.
Pak zmizel!
Boba sledoval, jak pevnost mizí v krajině. Pak udělal dalších pár přemetů. Dělal kousky, jaké dělal ve vesmíru Slave I a jaké dělal jeho otec. Zkoušel ovládání jetpacku, vzpomínaje na pohyby, jaké dělal Jango. Vypnul spalování a přešel do volného pádu.
Rudá a zlatá a černá země se k němu řítila. V poslední chvíli jetpack opět zažehl. Spalovací komory blýskaly a hřměly.
Znovu vyletěl nahoru. Pro štěstí se ještě několikrát přetočil. Pak nastavil helmu na navigační program.
„Mos Espa,“ přikázal. Světélka v helmě přeblikly z červené na zelenou. Před Bobovýma očima mu přeběhl proud směrových kódů. Pak se objevila virtuální mapa. Boba zamrkal.
Zděšeně si uvědomil, že to je moc daleko. Jachta by se tam dostala během dne, ale jetpack? Nikdy.
Co teď?
Boba se vznášel a rozhlížel se. Daleko za a pod ním byl Jabbův palác.
Do pouště z něj vyrazilo několik malých zářících objektů: spídry a jachta konající Jabbovu vůli.
Se spídrem bych se tam dostal hned, pomyslel si. Ale nemám šanci jeden ukrást, aniž by mě chytili.
Ale ta jachta…
Přemýšlel o jachtě, která ho sem dovezla. Byla přelidněná a nepořádná i když byl Jabba na palubě.
Ale ten byl teď v paláci i s Bibem Fortunou. Nikdo nebude čluny kontrolovat tak opatrně jak to dělali předtím.
Boba rychle zaletěl dolů a nastavil jetpack na ekonomickou rychlost. Palivo bude potřebovat později, až se dostane k Mos Espě. Doletěl k bráně tak blízko jak jen mohl.
Támhle!
Z brány vyjíždělo nákladní vznášedlo. Jeho masivní horní paluba byla pokrytá bednami a prázdnými klecemi. Boba tam viděl jen několik droidů, kteří prováděli poslední kontrolu nákladu. Když zůstane mimo dohled…
Ještě klesl a tiše se k vznášedlu z boku přibližoval. Ve stínu otevřené brány stálo několik strážných. Povídali si a smáli se, nedělali svou práci.
Výborně! pomyslel si Boba. Za chvíli visel pár metrů nad palubou. Byly tam velké hromady beden zajištěných sítí. Mezi nimi byly mezery. Pro člověka nebo Gamorreana příliš malé, ale dostatečně velké – stěží – pro Bobu. Rozhlédl se, aby se ujistil, že jsou strážní stále nepozorní.
Byli. Boba se zhluboka nadechl. Snížil výkon dokud nebyl přímo nad palubou. Pak jetpack vypnul, dosedl a s bušícím srdcem vpadl mezi bedny.
V bezpečí!
Prozatím.
Vznášedlo letělo celé hodiny. Boba toho ze svého místa moc neviděl, a tak čas strávil odpočinkem. Po chvíli ho kodrcání člunu ukolébalo k spánku. Když se probudil, byly už tatooinská slunce vysoko na obloze. Bylo pozdě.
Schválně kde jsme? Boba vykoukl, ale viděl jen nekonečné duny. Vzduch se tetelil horkem. Přikrčil se zpět do svého úkrytu a aktivoval navigační program helmy.
„Potřebuji koordináty Mos Espy,“ zašeptal. „Doufám, že to není daleko…“
Nebylo. Zkontroloval stav paliva: dost na to, aby se tam dostal. Vykoukl a rozhlédl se.
Žádná známka po strážních droidech nebo po komkoli jiném.
Bobovo srdce poskočilo vzrušením. Teď nebo nikdy!
Pak poskočil i on – a nahoru, nahoru, nahoru! Jetpack ho poslal vstříc nebi. Člun se pod ním scvrkl téměř do ničeho.
Jen tečka v moři písku. Daleko za ním byl Jabbův palác. Někde před ním čekala Mos Espa – a jeho budoucnost.
Boba vystoupal.
Dunové moře pod ním ubíhalo. Viděl zavlažovací farmy, kovové zbytky ohromného písečného vozidla. Viděl malé stanice, kde si farmáři kupovali zásoby a vyměňovali vodu za jídlo.
Stovky metrů dole viděl, jak se písek chvěje. Pod pískem lovil sarlacc.
Na obloze mnoho kilometrů za sebou spatřil mrňavou černou tečku.
Ale blížila se.
Byl to Durge. Lovil Bobu.
„Schválně, jestli ho setřeseme,“ řekl si Boba. Před sebou měl dlouhou rozeklanou linii v písku. Kaňon.
Zaletěl dovnitř. Byl deset až dvacet kilometrů dlouhý. A bylo v něm chladněji než nahoře.

Prolétával skrz klikatou cestou kaňonu. Přizvedl helmu a nechal si vanout chladný vzduch do tváře.
Pak viděl, že se blíží ke konci kaňonu. Vystoupal do horkého vzduchu nahoře, kde se podíval dozadu.
Po Durgeovi ani stopy.
Setřásl ho.
Otočil se dopředu.
Sakra!
Mos Espa bylo velmi blízko.
A jen pár metrů od Boby se vznášel Durgeův spídr!
„Mám tě!“ vykřikl Durge. Mírně se postavil a namířil na Bobu plamenomet. Spídr se mírně kymácel, jak získával rovnováhu.
„To ještě uvidíme,“ odsekl Boba. Nenápadně sáhl po ovládání jetpacku. Beze strachu se díval ozbrojenému lovci přímo do očí.
„Tři,“ počítal si pro sebe Boba. Sledoval, jak ho Durge zaměřuje. Čekal do poslední chvíle. „Dva… jedna – “
Z plamenometu vyšel zášleh ohně. Ve stejnou chvíli vyhasl plamen jetpacku. Boba klesl jako kámen.
Tam kde měl před chvílí hlavu, proletěl plamen.
Opět zažehl jetpack na plný výkon. Za ním neškodně vybuchl další oheň a pak další. Udělal přemet než byl vodorovně se zemí. Jetpack ho se zařváním poslal dopředu pod Durgeův spídr.
„Ty – !“
Durge zařval vztekem. Kolem Boby neškodně proletěly další dva výšlehy. Spídr se otřásl, jak Durge znovu skočil k ovládání. Vozidlo se otočilo, aby Bobu pronásledovalo.
„Tomu neuteču,“ řekl Boba hlasitě. Nebyl si jistý, jestli to je pravda, ale cítil se líp, když to řekl. „Můžu udělat tohle…“
Vzhlédl. Skrz mlžný opar zářily dvě slunce. Boba se nasměroval přímo k nim. Jestli bude mít pravdu, tak jejich světlo na okamžik Durge oslepí.
Okamžik bylo vše, co k útěku potřeboval!
Zamířil tam, kde byla tržnice nejzalidněnější, stánkaři vychvaloval své zboží a stovky bytostí smlouvali ceny.
„Jestli se tam dokážu dostat, ztratím se mu. Pak můžu najít Ygabbu…“
Ohlédl se. Durgeův spídr zpomalil. Boba viděl odlesky sluncí na jeho zbroji.
Podíval se dopředu. Nebyla žádná možnost, aby mohl spídr manévrovat mezi pomalým davem na tržišti.
„A je to,“ zamumlal Boba.
Ubral výkon jetpacku. Zdálo se mu, že mu žaludek vyletěl z těla, jak rychle klesl o čtyřicet metrů. Téměř v tom samém okamžiku znovu přidal plyn a hnal se těsně nad hlavami ohromených bytostí. Ohlédl se.
Durge nikde neviděl. Setřásl ho!
Radostně se otočil. Přidal plyn na plno.
Před ním bylo místo, kde najde Gilramose Libkatha.
Před ním byl triumf – nebo smrt.

Kapitola 23
Boba věděl, že jestli poletí, může si ho každý snadno všimnout.
„Radši se dostanu tam dolů,“ řekl si sledujíc bludiště ulic a uliček dole. „Tam se můžu před Durgem schovat aspoň na chvíli.“
Ale tu chvíli neměl. Vlastně neměl moc času.
A přesně nevěděl, kde je Libkathovo doupě.
Zamračil se. Křižoval nad kantýnami a doky. V dálce viděl otlučené obrysy zařízení Mentise Qinxe. Představoval si, jak tam na něj čeká Slave I.
„Brzy tam budu.“
Nedaleko se zvedala obrovská budova. Téměř zakrývala nebe. Aréna.
Gilramosovo doupě bylo blízko arény!
Zatočil a klesl jen pár metrů nad zem. Několik obchodníků se za ním ohlédlo. Boba se otřásl.
„Spěchám!“ zařval na ně.
Hlavní silnice před ním náhle končila. Boba vyletěl nahoru přes zeď. Za ní byly další uličky. Viděl hádající se prodavače vody a přede dveřmi kantýny trpělivě čekající banthy.
Ale neviděl místo, kam ho Ygabba předtím dovedla.
Povyletěl o pár metrů nahoru a rozhlédl se.
Támhle!
Pod ním byl známý tvar zničeného theedského křižníku. Na jeho bocích byly mrtvé rostliny. Pokrývalo ho rozdrcené sklo, kusy kovu a jiné smetí.
Pro náhodného pozorovatele to byl jen další vrak vesmírné lodi.
Pro Bobu první krok ke svobodě.
Ubral plyn, snažíc se zpomalit sestup. Přesto přistál trochu tvrději. „Uf!“
Opřel se o zeď, aby se uklidnil. Vypnul jetpack a poplácal ho.
„Opravdu ses hodil,“ řekl. „Připomeň mi, že to má Gab’borah u mě.“
Sundal si helmu a otřel si pot z obličeje. Měl žízeň, bylo mu horko a byl unavený.
Také byl velmi šťastný. Rozhlédl se po uličce, aby se ujistil, že ho nikdo neviděl. Vzhlédl.
Ani známka po Durgeovi.

Zatím.
Otočil se. Byly tam dveře, do kterých pronásledoval Ygabbu. Zhluboka se nadechl. Pak je otevřel a vešel dovnitř.
Zahalila ho temnota. Temnota a chladný vzduch. Boba si nastavil infračervený vizuální mód. Okamžitě viděl.
Před ním byl dlouhý tunel. Mezi nejčernějšími stíny, jaké kdy viděl, zářilo děsivé šarlatové světlo. Opatrně postupoval vpřed. Podlaha byla posypaná zničeným smetím. Cihly, prázdné nádrže na vodu, zbytky jídel. Zastavil se a strčil do něčeho botou. Zvedl to.
Byl to štítek. Nad sloganem byl obrázek tlustého huttského obličeje.

OPRAVDOVÁ ČISTÁ VODA Z GORGALOVÝCH PRAMENŮ
NEJLEPŠÍ Z BESTINU

Ygabba říkala, že byl náklad zbraní schovaný uvnitř nákladu ze zavlažovací farmy u Bestinu.
Zdálo se to tak dávno, ale přitom ji potkal teprve včera večer. Tehdy s ostatníma ukradla ty zbraně. Měli sotva čas je sem dopravit.
Gilramos nebude mít moc času odvést si své kradené zboží.
Je tady, pomyslel si Boba. Právě teď – jako bych ho cítil.
Hrdlo se mu sevřelo strachem. Pomalu vykročil červeně osvětlenou místností. Zastavil se u vchodu do tunelu. Poslouchal.
Slyšel hlasy. Jeden byl úzkostlivý a prosebný. Další byl tichý a zlomyslný. Ten hlas by Boba poznal kdykoli. Tomu hlasu by nevěřil ani nanosekundu.
Byl to Gilramos Libkath.

Kapitola 24
Boba tiše vešel do průchodu. Jak šel, hlasy byly čím dál hlasitější, až jim rozuměl co říkají.
„Pane, vzali jsme, co jsme mohli. Pak ho viděli stráže. Neměla jsem jinou možnost než skončit.“
To byla Ygabba. Její hlas zněl zoufale… a vystrašeně.
„Není toho dost,“ zasyčel někdo. Gilramos – Neimoidian dětmi nazývaný Pán. „Na tyto nelegální zbraně čeká několik důležitých lidí – neprodávají se leckde, ale jen na černém trhu a kupující na mě spoléhají, že pokryji poptávku. Víš co se stane, když selžeš.“
Ozval se ostrý výkřik. Ne Ygabby. Byl malého chlapce Murzze.
„Neubližujte mi, prosím!“ kňučel.
Bobovi se sevřel žaludek. Něco před ním blýsklo – vchod do centrální místnosti. Vypnul infračervený mód, takže viděl lépe. Kradl se vpřed.
„Znáš naši dohodu,“ pokračoval Gilramos svým úlisným odporným hlasem.
Boba dosáhl vchodu. Bezpečně se schoval ve stínech a zíral dovnitř.
Uprostřed místnosti stál vysoký Neimoidian v propracované fialové a tmavě modré róbě. Plazí obličej byl rozdělený šklebem. U nohou mu ležela malá postava – Murzz. Vedle něj ochranitelsky stála Ygabba.
„Prosím, Pane,“ prosila.
Boba si zastínil oči, aby viděl lépe.
Byl to další virtuální obraz? Nebo to byl skutečně on?
Neimoidian se sklonil a popadl Murzze za rameno. Chlapec křičel strachy a bolestí.
Boba zlostně sevřel pěsti.
Byl to opravdu Gilramos.
Neimoidianova ruka se sevřela, zatímco druhá divoce gestikulovala.
„Selhal jsi! Mělo tu být sedmnáct krabic se zbraněmi! A kolik jich vidím? Šestnáct!“
Boba se natáhl, aby se mohl podívat. U okraje místnosti bylo množství beden se stejným štítkem.

OPRAVDOVÁ ČISTÁ VODA Z GORGALOVÝCH PRAMENŮ

Ale pár beden bylo otevřeno. A určitě neobsahovaly vodu.
Byly plné zbraní. Pár malých raket vyrobených technologií, kterou Republika zakázala.
Dost na vybavení armády. A nejen armády dětí. Boba koutkem oka viděl několik bitevních droidů, jak se jim ze stínů blýská pancíř.
Úplně nadskočil, když se Gilramos rozkazovačně zeptal: „Kdo jsem, děti?“
Po celé místnosti vstalo množství dětí. Pozvedly ruce a ukázaly v nich zářící oči.
„Jsi náš Pán, Libkathe,“ řekly jedním hlasem.
Gilramos přikývl. „Správně. Kdo se o vás stará?“
„Vy, Pane.“
Droidi hrozivě pozvedli zbraně.
Některé děti zakňučely. Murzz Gilramose zlostně kopl.
„Nech mě být!“ vykřikl.
Neimoidian však jen stiskl pevněji.
„Kdo vám poskytuje úkryt?“
„Vy, Pane,“ opakovaly děti.

„Správně.“ Plazí škleb se zachmuřil. Gilramos popadl Ygabbu za rameno. „A co chci na oplátku?“
„Poslušnost, Pane.“
„A když ji nedostanu?“
Boba se rychle rozhlédl. U vchodu ležela hromada cihel. Jednu popadl.
„Odpovězte!“ vykřikl Gilramos a zlostně Ygabbou zatřásl. „Když poslušnost nedostanu?“
Boba se vyplížil na samý kraj tunelu. Zamířil a hodil.
Zásah!
Gilramos překvapeně uskočil. Jeho vysoký klobouk se zakymácel a spadl. Sevřel si hlavu. Ygabba okamžitě popadla Murzze a vyrazila pryč. Děti po celé místnosti zvedaly ruce. Zářící oči jasně žhnuly a pak zablikaly. Bitevní droidi se se zlověstným zabzučením přesunuly do bojových pozic.
„Kdo se odvážil mě napadnout?“ vykřikl Gilramos.
„Proč si netroufneš na někoho stejně velkého jako ty?“ vykřikl Boba na oplátku. Popadl další cihlu a hodil ji.
Trefa!
Gilramos tentokrát klopýtl a málem upadl. Děti od něj se vzrušeným křikem utíkaly. Šplhaly ke zdem a kryly se na vyvýšeném ochozu. Pouze Ygabba zůstala na svém místě a zírala, jak Boba vešel do místnosti.
„Boba Fett!“ zaječela. Smála se tak široce, že Boba na chvíli zapomněl jak na Gilramose, tak na droidy.
„Jsem to já!“ odpověděl Boba.
„Fett?“ opakoval Gilramos a znovu se zakymácel. Na jeho obličeji se objevila stružka bledě žluté kapaliny. „Ty ses odvážil na mě zaútočit?“
„Správně!“ odvětil Boba a pozvedl ruku dlaní nahoru. „Mě neovládáš!“
„Ale budu!“
Gilramos natáhl ruku a z ní vyletěl záblesk karmínového světla. Byla to nějaká síla nebo jen trik? To Boba nezjišťoval. Skrčil se a pak zažehl jetpack. Vyletěl nahoru a kopl Neimoidiana do hlavy.
„Argh!“ vykřikl Gilramos. Bitevní droidi ztuhli očekávaje rozkazy.
Jestli dokážu popadnout jednu z těch zbraní, můžu ho sejmout a ty droidy také! pomyslel si Boba. Zamířil k otevřené bedně. Pak dostanu Jabbovu odměnu!
Bedna byla přímo pod ním a on k ní natáhl ruku. Prsty zavadil o pažbu blasteru.
Wham!
Do očí ho bodlo fialové světlo. Vykřikl a vyrazil nahoru. Najednou mu hlava do něčeho udeřila.
Strop!
S výkřikem spadl.

Kapitola 25
Na vteřinu se všude rozlila tma. Boba zamrkal a vzhlédl. Nad ním se zpoza zdobeného klobouku skláněl ještěří obličej.
„Tak copak tady máme?“ zeptal se Gilramos a olízl si rty. „Silného a chytrého chlapce. Takového, který se hodí do mojí armády. Samozřejmě po pár úpravách.“
Popadl Bobu za ruku. Ten se mu chtěl vytrhnout, ale Neimoidian byl překvapivě silný.
„Zabere to jen chvíli,“ řekl Gilramos. Droidi se za ním přesunuly do formace a mířili na Bobu blastery. „A pak…“
„Ten Mandalorian je můj!“ zahřměl nějaký hlas. Gilramos se otočil, stejně jako Boba.
„Durge,“ zašeptal.
Lovcovo obrněné tělo vyplňovalo celý vchod. V obou masivních rukách držel blaster. Jeden mířil na Gilramosovu hlavu a druhý na Bobu.
„Jeden pohyb a rozpráším tě po celém Dunovém moři!“ prohlásil Durge spokojeně.
Boba Gilramose kopl. Durge zahrozil blasterem.
„Pochybovals o mě, zakrslíku?“ blýskl očima.
Vkročil do místnosti. Boba zaslechl ostré dětské zasyknutí. Droidi se obrátili a přenesli mušku na Durge. Ten se rozhlédl.
Usmál se. Široce a hrozivě.
„Tak tohle je tvoje armáda, Gilramosi?“ Pohrdavě si změřil droidy, poodstoupil a šťouchl jednu dívenku blasterem.
„Zlodějské děti a hrst droidů?“
Boba ho sledoval. Kdybych měl zbraň, pomyslel si, dokázal bych nás všechny osvobodit!
Ale dokázal by to? Podíval se stranou.
Všude byly bedny se zbraněmi. Jeden zbloudilý výstřel a celé to místo se stane zbraní!
Počkat chvíli. Koutkem oka viděl něčí pohyb. Nebyl to droid. Ani Gilramos.
Ygabba. Stála poblíž hromady beden. Pohnula hlavou a zoufale se na Bobu podívala.
„Ygabbo!“ zakřičel. „Odveď je pryč! Běžte – HNED!“
V tu chvíli zaječel a hodil sebou na zem. Durge se se zařváním otočil. Jeho blaster vystřelil. Boba kopl Gilramose. Neimoidian zaječel a pokusil se ho chytit. Droidi postoupili dopředu.
Pozdě! Boba byl volný!
Durgeův výstřel zasáhl Gilramose, který padl. Další výstřel zasáhl droida, jak se ostatní snažili Durge zaměřit.
„Tudy!“ vykřikla Ygabba. „Rychle!“
Děti se rozptýlily jako hejno ptáků. Ygabba stála u vchodu a křičela na ně. Děti pobíhaly všude. Krčily se v děrách ve zdech, šplhaly mezerami ve stropě. Všude zářily oči, jak do sebe děti vrážely a snažily se dostat do bezpečí.
Všechny kromě Boby.

„Teď ty!“ zařval Durge. Další výstřel srazil droida, který se mu připletl do cesty. Droid padl a Durge se zasmál. „Jsi na řadě!“ zahřměl a namířil na Bobu.
Boba se ohlédl. Spatřil Gilramose, jak se plazí po podlaze ke svému klobouku. Ten ležel vedle Boby.
Neimoidiani si své klobouky velmi cenili. To Boba věděl. Reprezentovaly moc a prestiž. Žádný Neimoidian bez něj nemohl být.
Ne dokud nebyl mrtvý.
Boba klobouk popadl. „Nééé!“ zaječel zoufale Gilramos.
Boba se otočil. Místností se rozlehl další hlas: „Bobo!“
Rozhlédl se. Všechny děti byly pryč – kromě Ygabby. Stála u vchodu a mávala na něj. Vedle ní byla hromada zbraní.
„Tudy!“ vykřikla.
Boba sevřel klobouk a podíval se na Durge obklopeného zbývajícími droidy. Zapnul jetpack na nejsilnější výkon. Letěl.
„Zemřeš!“ zařval Durge, který na droidy zapomněl. Namířil blastery na Bobu, který nad ním přeletěl. Trochu klesl a natáhl k Ygabbě ruce.
„Chyť se!“
Popadla ho za ruku. Před nimi byl tunel vedoucí pryč. Za nimi byl Durge a Gilramosovi droidi.
„Drž se pevně!“
Letěl přímo k hromadě zbraní. V posledním okamžiku uhnul do tunelu.
„Můj klobouk!“ kvílel Neimoidian. „Droidi! Zastavte ho!“
„Tumáš!“ zahřměl Durge a vystřelil. Tentokrát se jeho výstřel odrazil přímo do jedné bedny.
Všechno vybuchlo. Ygabba křičela, ale nepustila se. Boba držel hlavu dole a letěl pryč. Theedský křižník se rozpadal v ohlušující explozi.
„Jsi v pořádku?“ snažil se Boba překřičet hluk.
„To se vsaď!“
„Dobře! Protože už jsme skoro venku!“ Před nimi se objevilo světlo, zatímco výbuchy za nimi slábly jako vzdálené hromobití. Za chvíli byli opět venku. Byli volní.

Kapitola 26
„To byl dobrý výstup!“ řekla Ygabba.
Boba přikývl, snížil výkon jetpacku a přistáli.
„Jo,“ ušklíbl se. „A také dobrý odchod!“ Běželi, dokud nebyli v bezpečné vzdálenosti.
„Neboj se,“ řekla Ygabba a ohlédla se. „Ty theedské křižníky jsou stavěné na to, aby vydržely cestu hyperprostorem. Všechno uvnitř půjde k čertu, ale trup to vydrží.“
Boba přikývl. Pár metrů od nich stál dav malých postaviček a sledoval je.
„Ygabbo!“ vykřikl někdo. „Dokázalas to!“
Ygabba se k nim rozběhla se zářivým úsměvem. Nejmladší dítě k ní přiběhlo a objalo jí. „Jistě – s malou pomocí mého přítele!“
Podívala se na Bobu, který si sundal helmu a díval se na to, co držel – Gilramosův klobouk. Otočil se zpět a zamračil se.
„Nejsem si jistý, jestli je po něm nebo ne,“ řekl.
Ygabba k němu přistoupila. „Máš pravdu. Nemyslím, že by to někdo mohl přežít, ale…“
„Ygabbo, podívej!“
Ygabba i Boba se otočili.
Děti kolem nich pozvedly své ruce dlaněmi vzhůru. Na Bobu se dívala spousta nemrkajících očí.
Potom, jako se voda vsakuje do suchého písku, oči pod kůží vybledly.
„Jsou pryč!“ vydechl Murzz.
„Ano!“ vymrštil Boba triumfálně pěst do vzduchu.
Zvedl Gilramosův klobouk vysoko nad hlavu. Děti zajásaly.
„Co Durge?“ zeptala se Ygabba.
Bobova tvář potemněla.
„Dobrá otázka,“ řekl. Rozhlédl se uličkou. Po zemi se plazil kouř. „Měl by být mrtvý. Ale na to bych nesázel.“
Boba zamyšleně přejížděl prsty po ovládání jetpacku. Podíval se na nádrže.
„Skoro prázdné,“ konstatoval. Znovu si nasadil helmu a pohlédl na Ygabbu. „Co teď? Jak se dostanu do Jabbovi pevnosti? Nemůžu si dovolit zaplatit opravy na mé lodi, než mi Jabba zaplatí.“
Ygabba se usmála. „Počkej chvíli.“
Otočila se a zavolala si k sobě všechny děti. „Poslouchejte mě všichni. Víte kde je Bley-sanina kantýna?“
Děti přikývly. „Výborně.“ povzbudivě se na ně usmála. „Chci, abyste tam šli. Ptejte se po ní. Dluží mi jednu laskavost. Řekněte jí, že vás posílám. Pomůže vám najít rodiče nebo příbuzné. Pomůže vám dostat se domů.
Bley-san je dobrá žena,“ řekla. „Můžete jí věřit. Jděte! Pamatujte, že jste svobodní!“
Šťastně se smějící děti jí obklopily, objímaly a loučily se.
„Počkejte chvilku,“ prohlásila Ygabba. Zvedla ruku a otočila se k Bobovi. Pak se ohlédla po dětech. „Nezapomněli jste na něco?“
Děti se otočily k Bobovi. Pozvedly své ruce – až na špínu prázdné. Smály se.
„Děkujeme, Bobo Fette!“ děkovaly mu. Potom se s chichotáním otočily a rozběhly se hledat Bley-saninu kantýnu.
Boba sledoval, jak odcházejí. Cítil něco, co nikdy předtím necítil.

Štěstí. Ale také pýchu.
„No," řekl, když mu děti zmizely z dohledu. „Měli bychom také jít."
Ygabba pozvedla palec.
„Pojď," řekla a vyrazila uličkou.
Boba šel za ní. Za zatáčkou se zastavila.
„Koukej."
Před nimi se vznášel spídr s hladkými křivkami. „Páni," vydechl Boba. „Krásný! Čí je?"
„Můj," řekla Ygabba. Na Bobův překvapený pohled jen pokrčila rameny. „No, byl Libkathův. Ale počítám, že mi ho dluží."
Boba se nehádal. Díval se, jak Ygabba zadala přístupový kód. Vrchní kupole se hned otevřela a Ygabba vklouzla dovnitř. Pokynula Bobovi, aby se k ní připojil. Kryt se za nimi zavřel a spídr se mírně vznesl. Boba si sundal helmu a Gilramosův klobouk si položil do klína.
„Víš jak se s tou věcí lítá?" zeptala se Ygabba.
Boba se usmál. Chopil se ovládání a spídr vyrazil.
„Příští zastávka Jabbova pevnost!" oznámil.

Kapitola 27
Do Jabbova paláce dorazili až v noci. Zaparkovali spídr a vyrazili k hlavní bráně.
Kovová vrata hlídali ozbrojené stráže. Ale když jim Boba ukázal Gilramosův klobouk, vypadali ohromeně.
„Můžeš projít," řekl strážný. „Ale ona ne."
„Je se mnou," odsekl Boba. „Nebo to chceš vysvětlovat Jabbovi?"
Strážný zabručel, ale nechal je jít.
„Vypadají, že ví, s kým mají tu čest," řekla Ygabba a obdivně se na Bobu podívala.
„Jo, už jsem tu byl," odvětil.
Blížili se k Jabbovu trůnnímu sálu. Přivítal je hluk veselí.
„Zdá se, že je zábava v plném proudu," poznamenal Boba. Vešli dovnitř.
Vzhledem k nepořádku už hostina končila. Dlouhý stůl pokrývaly prázdné talíře. Hosté seděli na židlích nebo se motali kolem a povídali si. Jabba ležel rozvalený na svém trůně. Potěšeně jedl hrsti červů. Tu a tam se napil z bublající trubice. Pak si hlasitě říhl a zasmál se.
„Vypadá to, že jsme přišli o večeři," řekl Boba.
„Ne," řekla Ygabba. „Podívej támhle."
Na konci stolu poblíž Jabbovi bylo stále mnoho talířů. Na každém ležel jasně zbarvený dort. Některé byly ozdobeny očními stopkami. Boba se na ně podíval a pak se otočil k Jabbovi.
„Ó nejmocnější z Huttů!" začal a předstoupil před trůn. „Vykonal jsem to, co sis přál."
Jabba se na něj podíval, jako by byl jen další svíjející se červ. Pak si všiml zdobeného klobouku, který Boba držel.
„Dej mi to," přikázal.
Boba mu klobouk podal. Jabba si ho přidržel na světle a důkladně si ho prohlížel. Pak k němu přičichl.
„Páchne proradností!" zaburácel. „Páchne Gilramosem Libkathem!"
Bib Fortuna vedle něj zašeptal: „Ale jak si můžeme být jisti, že je skutečně mrtev!"
Jabba se na něj opovržlivě zadíval. „Žádný Neimoidian se svého klobouku nevzdá!"
Naklonil se hodil ho do kouřícího hrnce. Okamžitě ho zachvátily plameny. Během chvilky byl pryč. Zůstal jen prach.
„Pracoval jsi dobře," zahřměl Jabba a zúžil oči. „Ale co Durge?"
Boba zavrtěl hlavou. „Viděl jste ho tady, ó velký Jabbo?" zeptal se. „Selhal. A já – jsem triumfoval!"
Jabba přikývl. Pozvedl ke svým hostům ruce. „Poslouchejte všichni! Tento mladý válečník uspěl tam, kde ostatní selhali! Čeká na tebe velká odměna – " podíval se na něj. „Jak se jmenuješ, Mandaloriane?"
„Boba. Boba Fett."
„Boba Fett," opakoval Jabba.
Místností se rozlehl potlesk. „Skvělá práce!" ozvala se Ygabba a přátelsky ho poplácala po ruce.
„Děkuji ti, Jabbo," řekl Boba a uklonil se. Radši na to nezapomenout!
„Jeho odměnu," přikázal Jabba Fortunovi.
Twi-lecký majordom přikývl. Sestoupil z trůnní plošiny, přistoupil k Bobovi a dal mu zářící čip.
„Tvoje peníze," řekl.
Boba ho převzal. Sundal si helmu a vložil pod ruku. Oči se mu rozšířily.
To stačí na to, aby mohl Slave I vybavit třikrát!
„Mám pro tebe další práce – mnoho dalších prací!" zaburácel Jabba.
Boba přikývl. O krok ustoupil s Ygabbou po boku.
Ještě jednou se na Jabbu podíval, ale ten už svou pozornost věnoval jiným záležitostem.
„Rychle," řekla Ygabba a postrčila Bobu ke stolu, „než ti zase něco uloží!"
Ale když přistoupili ke stolu, Ygabbin výraz posmutněl. Boba se na ní podíval a pak na talíře. Na všech byly dezerty – koláče, pudinky, aspik, wuorlové dorty.
„Nemáš hlad?" začal. „Myslel jsem, žes říkala – "
Ygabba náhle zbledla. Dívala se přímo před sebe.
„Otče!" vykřikla.
Boba se otočil. U konce stolu stála hubená postava v zelené kuchařské zástěře a čepici. V ruce držela zdobený

vortexianský nůž na dorty. Jak si Ygabby všiml, také zbledl. „Dcero!“
„Jak je to možné?“ zeptal se. Ohlédl se k Bobovi. „Ty – ?“
Ygabba přikývla. „Byl to on, otče. Všechny nás zachránil. Před Gilramosem Libkathem.“
„Libkath,“ zamumlal Gab’borah. Vypadal, jakoby byl uprostřed snu. „Před pěti lety jí unesl. To bylo před tím, než mě sem Jabba vzal, abych byl jeho šéfkuchařem…“
Podal Bobovi tenkou ruku. „Mladý pane, dlužím ti za své srdce,“ řekl. „A za život mé dcery. Děkuji ti.“
Boba pokrčil rameny. Pak se usmál. „Není zač.“
Gab’borah ho pobídl k sobě. „Pojď sem!“ řekl.
Ukázal na dort. Byl stejně vysoký jako Boba a ozdobený scri-mintovou polevou a vannilanskými lusky. Na vrcholu byla ziziibbonská pralinka zářící jako drahokam.
Boba svou helmu položil na zem. Kreditový čip si strčil do kapsy k otcově knize. Za ním se ozval burácivý hlas: „Nebuď moc nepozorný!“ ukázal na něj Jabba. „Zítra začínáš nový život!“
Boba přikývl. Myslel na Slave I, jak na něj čeká v doku. Pak sledoval Gab’boraha, jak z dortu sundal pralinku a podal mu ji.
„Jez!“ pobídl ho.
Boba si ji s úsměvem vzal.
„Díky,“ řekl.
Konečně! Pokyn, který poslechne rád.
Slyšel Jabbův smích a věděl, že konečně našel svou budoucnost.